

วรรณคดี....เรื่องไซอิ๋ว

นำเสนอเมื่อ : 23 พ.ย. 2552

ไซอิ๋ว

เนิ่นนานมาแล้วเมื่อหลายร้อยปีหลายพันปีที่ผ่านมา
ที่บนยอดเขาสูงหนึ่งชื่อฮั่วกั๋วซันนั้น มีก้อนหินก้อนใหญ่ที่มีรูปร่าง
ลักษณะเป็นเหมือนรูปไข่อยู่ก้อนหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขา
อันสูงลิบ ในท่ามกลางภูเขาสูงน้อยใหญ่ที่มีอยู่ล้อมรอบอยู่มากมาย
ที่ในป่าลึก มาเป็นเวลาที่เรียกว่า นานเป็นร้อย ๆ ปี เลยก็ว่าได้
ก้อนหินก้อนนี้เล่าลือกันว่าเป็น ก้อนหินที่ได้บรรจิวินิจฉัยของ
โลกเอาไว้และแล้วจากกาลเวลาที่ยาวนาน อยู่มาวันหนึ่งก็เกิด
เหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น คือหินก้อนนั้นอยู่ ๆ ก็แตกแยกออก
มาเป็นสองซีกและได้ ให้กำเนิดลิงตัวหนึ่งขึ้นมา

เมื่อลิงหินตัวนั้นเติบโตขึ้นก็มีความเก่งกล้าสามารถมากจนเรียก
ว่าเป็นเลิศเกินมวลสัตว์ ต่าง ๆ ทั้งหลายทั้งหมดที่ มีอยู่ในป่านั้นเลย
ทีเดียว มันใช้ชีวิตเรียบง่าย อยู่ในหมู่พวกลิงป่าฝูงหนึ่ง แต่ความที่เจ้า
ลิงหินตัวนั้นนั้น มันมีความคิด ที่ผิดแปลกแตกต่างไปจากสัตว์ธรรมดา ๆ
ทุกตัวก็ว่าได้ คือมันมีความทะเยอทะยานและมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
มันไม่มีความพอใจกับการที่จะมาใช้ชีวิตแบบธรรมดา ๆ ให้หมด
ไปวัน ๆ อย่างน่าเสียดายแบบพวกลิงหรือ สัตว์ป่าทั้งหลายแบบนี้
มันเฝ้าครุ่นคิดเพื่อหาหนทางที่ดี ๆ อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แล้ววันหนึ่งมันก็
เกิดความคิดขึ้นมา ได้ว่า " ก่อนอื่นเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ในเมื่อข้ามัน

เป็นผู้ที่มีความสามารถมากมายและเก่งกาจออกจะขนาดนี้ ข้า จะต้อง
ได้เป็นกษัตริย์และได้ปกครองพวกเจ้าทั้งหมดก่อนอื่นเลยถึงจะถูก สิ "

เมื่อมันคิดได้ดังนั้นแล้ว เจ้าลิงหินตัวนั้นจึงกระโดดลงไปจากหน้าผา
ลงไปสู่บึงน้ำลึกสายใหญ่สายหนึ่ง ต่อหน้าต่อ ตาพวกลิงทั้งหลาย
เหมือนดังกับว่ามันต้องการให้เป็นเหมือนกับการเบ่งอวด บารมีแห่ง
ความกล้าหาญของมัน อย่างไรก็ตามอย่างนั้นแหละ แต่เมื่อมันได้ดำลงไป
สู่ใต้น้ำลึกนั้นแล้ว มันก็โชคดีได้ไปพบกับถ้ำใต้บาดาลเข้าให้ถ้ำหนึ่ง
ข้าง ในถ้ำใต้บาดาลนี้เป็นเสมือนกับเมือง ๑หนึ่ง จะเรียกว่าเปรียบ
เหมือนกับเมืองสวรรค์ก็ไม่ปาน เพราะมีต้นไม้ที่ออกดอกเบ่งบาน
สะพรั่ง ซึ่งดอกไม้พวกนั้นพอเบ่งบานเต็มที่แล้ว ก็จะกลับกลายเป็น
เป็นพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ ไปทั้ง หมดพันทีอย่างน่าอัศจรรย์
เสียจริง ๆ เจ้าลิงหินจึงว่ายน้ำขึ้นไปตามพวกลิงมากมายที่กำลัง
เฝ้ารอ เพื่อดูว่ามันจะขึ้น มาจากน้ำได้หรือปล่าวนั้นอยู่ มันจึงชวน
พวกลิงทั้งหมดให้มาเป็นบริวารของมันแล้วไปอาศัยอยู่ที่ในถ้ำใต้
บาดาลถ้ำ นั้น แล้วแต่งตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกลิงเหล่านั้น
ตั้งแต่บัดนั้นมา และจากนั้นวันเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า อย่างมี
ความสุขและสนุกสนาน แต่แล้ววันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ขึ้นมาว่า
ได้มีลิงตัวที่อาวุโสและมีอายุมากที่สุด ในหมู่พวกลิงบริวารทั้งหมด
ของมันนั้น ได้เกิดเจ็บเพราะแก่มากและได้ตายจากโลกไปในที่สุด

เจ้าลิงหินให้เป็นเศร้าโศกเสียใจอย่างสุดจะประมาณ มันได้รำพึงขึ้น
กับพวกบริวารทั้งหลายที่มาเฝ้าและเข้ามาล้อม รอบเพื่ออยากที่จะ
ปลอบใจกับมันว่า " ตอนนี้ข้ายังหนุ่มก็ยังมีความสุขและสนุกสนาน
อยู่ทุกวัน คงจะมีสักวันในไม่ นานกว่านี้หรือที่ ข้าก็จะแก่ และจะต้อง
ตายไปในที่สุด " พวกบริวารก็พยายามพูดเพื่อที่จะให้เจ้าลิงหิน
ผู้เป็น กษัตริย์สุดที่รักของมันได้ปลงเสีย พวกมันทั้งหลายได้
พูดปลอบใจว่า " เป็นปฤชณสิ่งมีชีวิตธรรมดาที่จะต้อง มี วันและ
ถึงวันที่จะต้องแก่และตายไปนะท่านไม่มีใครที่จะได้อยู่คำฟ้าสักคน

หรือก ที่ไม่ตาย และมีชีวิตดำรงอยู่ ชั่ววันวันนั้นก็เห็นจะมีก็แต่
พวกเทพเจ้ากับพวกฤษีที่เก่งกล้านั้นนะท่าน สงบใจเสียบ้างเถิด"
เมื่อเจ้าลิงหินได้ฟังบริวารบอกว่ามีเทพเจ้ากับฤษีที่อยู่คำฟ้าและ
ไม่มีวันตายได้เข้าเท่านั้น มันก็เกิดความคิดอันแยบ คายขึ้นมาทันที
ทันใดเลยทีเดียว

" ข้าจะมานั่งเสียใจเพราะกลัวความตายที่จะมาถึงอยู่อย่างนี้ต่อไป
ทำไมเล่า? ในเมื่อพวกฤษีหรือเทพเจ้านั้น สามารถที่จะอยู่คำฟ้าและ
ไม่ตายได้ละก็ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ข้าก็ต้องไปศึกษาหาความรู้กับฤษีเพื่อที่
จะให้ทำให้ข้าได้อยู่ คำฟ้าไม่มีวันตายได้บ้างเหมือนกันดีกว่า " และ
เมื่อมันคิดได้ดังนั้นแล้ว ก็ทิ้งเมืองทิ้งบริวารและออกเดินทางไป
ในทันที...มันเดินทางไปเรื่อย ๆ ผ่านข้าม ภูเขาสูงแล้วลูกแล้วข้ามผ่าน
แม่น้ำสายแล้วสายเล่า...จนไปพบกับ " เจริง นิน " (ฤษี)ผู้ที่มีความรู้และ
เก่งกล้าสามารถมาก ตนหนึ่งที่บนภูเขาสูงหนึ่งเข้าจนได้...มันจึงเข้า
ขอเป็นลูกศิษย์ของฤษีตนนั้นทันที ฤษีตนนั้นเมื่อตกลงใจรับเจ้าลิงหิน
ตัวนั้นเป็น ลูกศิษย์แล้วก็ได้ตั้งชื่อให้กับมันใหม่ว่า (ซุน หงอคง)
เจ้าลิงหินหรือ " หงอคง " นั้นมีความตั้งใจสูงและขยันหมั่นเพียรมาก
จากนั้นไม่นานมันจึงได้ร่ำเรียนกลยุทธ และ " คาถาอาคม " มากมาย
จากฤษีตนนั้นจนสำเร็จจบหลักสูตรสูงสุดของฤษีตนนั้น ทั้งหมด
เอาเลยทีเดียวกี่ว่าได้...

" หงอคง " เมื่อร่ำเรียนวิชาจนคิดว่าฤษีตนนั้นไม่มีอะไรที่จะสอนตน
อีกต่อไปแล้ว...ก็อำลาฤษีผู้เป็นอาจารย์ กลับบ้านเมืองของตนไป และ
ในระหว่างที่ " หงอคง " เป็นลูกศิษย์ของฤษีอยู่นั้นก็ได้ไปตามจับ
" คินตอน " (ก้อนเมฆกายสิทธิ์) ได้ มาเป็นบริวารและยานพาหนะคู่ชีพ
ของตนเสียด้วย...เมื่อ " หงอคง " ชี " คินตอน " (ก้อนเมฆกายสิทธิ์)
เหาะมา ถึงเมืองใต้บาดาลของตนนั้น ก็ปรากฏว่าได้มีปีศาจร้ายกำลังทำ
การก่อกวนพวกพ้องบริวารและเมืองของ ตัวเองอยู่ " หงอคง " เมื่อ
เห็นดังนั้นก็ให้เป็นโมโหอย่างมาก...จึงได้ตั้งชนที่อยู่บนตัวของตน

เป่าลงไป...แล้ว ขนของ " หงอคง " ที่ปลิวออกไป นั้นก็ได้กลายเป็น
ตัวแบ่งแยก ออกเป็นตัวของ " หงอคง " มากมายเป็นกองทัพ พวก
ตัวแบ่งแยกได้ลงไปต่อสู้ และปราบ พวกปีศาจร้ายได้จนสำเร็จและ
แพ้อาณาเขต " หงอคง " เลยทีเดียว...

เมื่อปราบปีศาจร้ายได้แล้ว " หงอคง " ก็กลับมาอาศัยอยู่กับ
พวกบริวารของตนอย่างสงบสุขอีกครั้งหนึ่ง แล้วจากนั้นไม่นาน
"หงอคง " ก็ได้ยินข่าวว่าที่เมืองบาดาลมีอาวูทวิเศษ จึงดำน้ำลงไป
ขออาวูทกับเจ้ามังกรเจ้าสมุทรแต่ก็หาที่ถูกต้องและแข็งแรงไม่ได้จึง
ไปแย่งเอาเสาเคี้ยวยังวังใต้บาดาลมาเป็นไม้กระบองกายสิทธิ์
กระบองกายสิทธิ์อันนี้มีความสามารถเป็นพิเศษหลายอย่าง
สามารถยืด ให้ยาวจนสูงขึ้นไปถึงบนฟ้าได้ และยังสามารถหด
ให้สั้นจนเหลือเล็กนิดเดียวพกไปไหน ๆ มาไหนได้สะดวก และ
ที่สำคัญเมื่อถูกแกว่งไปมาแล้วนั้น พวกปีศาจ,มนุษย์และสัตว์ทั้ง
หลายจะกลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ และจะยอมสยบก้มหัวให้ทันที
เมื่อมีของดีเป็นเจ้าของ แล้ว " หงอคง " ก็ยิ่งบ้าอำนาจกำเริบ
มากขึ้นไปอีก เพราะไม่ว่า " หงอคง " จะออกไปปรากฏตัว
ในที่ไหนก็จะแกว่ง กระบองวิเศษอันนั้นออกหน้าก่อนอยู่เสมอและ
ตลอดเวลาไม่เลือกสถานที่ไม่ว่าในที่แห่งใด ทุกคนจึงต้องยอม
สยบ และก้มหัวให้อยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน ให้เป็นที่เดือดร้อน
ไปทั่วทุกหัวระแหง เอาเลยทีเดียวก็ว่าได้

เมื่ออาระวาดบนโลกมนุษย์จนหมดสนุกแล้ว " หงอคง " ก็ใช้
กระบองกายสิทธิ์ยืดจนสูงขึ้นไปสู่สวรรค์ แล้วเลยโลด กระโดด
ขึ้นไปอาระवादอวดเบ่งบารมี ที่บนสวรรค์เข้าไปเสียอีกด้วย
เทพเจ้าทั้งหลายให้เป็นเดือดร้อนอยู่ไม่เป็นสุข ไปทั่วทุกองค์ไป
ร้อนถึงผู้เป็นกษัตริย์" เทพเจ้าเจ๊กเขียน ฮ่องเต้ " เจ้าแห่งสวรรค์
ซึ่งเฝ้ามองและฟังดู " หงอคง " อยู่ตลอดเวลามานานแล้ว
และเห็นว่า " หงอคง " คงจะมีเวลาว่างมากไปกระมัง จึงเที่ยว

ออกอาละวาดมากขึ้นอย่างนี้เช้าทุกวัน จึงออกคำสั่งให้ " หงอคง " ขึ้นมาอยู่เสียบนสวรรค์และได้มอบหน้าที่ให้เป็นคนเลี้ยงม้าของสวรรค์เสียให้รู้แล้ว ฐูรอดไป " เทพเจ้าเง็กเซียน ฮ่องเต้ " เจ้าแห่งสวรรค์ คิดว่าเมื่อมีงานและหน้าที่ทำ " หงอคง " คงจะสงบลงได้ แต่ที่ไหนเล่า " หงอคง " เมื่อโดนมอบหน้าที่ให้ เป็นแค่คนเลี้ยงม้าและแต่ถึงแม้ว่าจะเป็นถึงม้าที่อยู่บนสวรรค์นี่ก็ตามเถอะ " หงอคง " ก็ให้เป็นโมโหอย่างที่สุด จึง อาละวาดแผลงฤทธิ์และฆ่าม้าทุกตัวตายเสียจนหมดคอกเลยทีเดียว " เทพเจ้าเง็กเซียน ฮ่องเต้ " เจ้าแห่งสวรรค์ จึงเกิดพิโรธขึ้นมาจริง ๆ และได้ออกคำสั่งให้เทพบุตรผู้เป็นพระราชโอรสสวรรค์ "นาจา" ออกไปตามจับและให้ นำตัว " หงอคง " มาลงโทษเสียให้เข็ดหลาบและสาสมกับการกระทำอันชั่วร้ายนั้นให้จงได้

ที่นี้ก็เลยจำต้องเกิดศึกหนักขึ้นระหว่างเทพบุตรราชโอรส "นาจา" กับ " หงอคง " เข้าให้อย่างไม่มีทางลี้ภัยได้เสียแล้ว เมื่อ "นาจา" ได้ตาม " หงอคง " มาจนทันก็ได้แปลงร่างเป็นเสื่อลายพลาตกลอนตัวใหญ่หามายเข้าปะทะ แต่ " หงอคง " ก็มีคาถาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมาจากฤๅษีผู้เป็นอาจารย์มากโขอยู่ จึงได้แปลงร่างเป็นสิงห์โตแล้วคำรามขึ้นอย่าง น่ากลัวเสียงดังกึกก้องสนั่นไปทั่วทั้งสวรรค์ คือไม่ยอมแพ้และลดละให้เลยสักนิดเดียว และก่อนที่สวรรค์จะต้อง พินาจพังทลายเสียหายลงไปมากกว่านี้ และด้วยลึงที่บ้าอำนาจมากตัวหนึ่งตัวนี้เพียงตัวเดียวเท่านั้น...นั่น ก็เกิด อัศจรรย์ขึ้นมา อย่างกระทันหัน เพราะอยู่ ๆ ก็เกิดแสงเรืองรองขึ้นมาและบรรดาลัยให้มีสว่างจ้าขึ้นที่ขอบฟ้า แล้วตรงนั้น องค์ " โพธิสัตย์ " (พระพุทธเจ้า) จึงออกมาปรากฏกายขึ้นเพื่อหมายจะยับยั้งเหตุการณ์ที่ร้ายแรงอันนี้ไว้ นั่นเอง

องค์ " โพธิสัตย์ " (พระพุทธเจ้า) ได้บอกกับ " หงอคง " ว่า " หงอคง ...ถ้าเจ้าอยากจะมีอำนาจเหนือใคร ๆ ทั้งหมดให้ได้แล้วละก็

ก่อนอื่นเจ้าก็ลงเหาะออกไปให้พ้นจากอุ้งมือของตถาคต ออกไปให้ได้
เสียก่อนสิ " หงอคง ...จึงตอบ " โพธิสัตย์ " ไปอย่างสุดแสนที่จะ
จงหองว่า " ฮ่า ๆ ๆ ไม่ ต้องออกไปแค่พ้นอุ้งมือของท่านแค่นี้หรือ
เดี๋ยวจะ เหาะไปให้จนสุดขอบโลกเลยทีเดียวนะ ฮ่า ๆ ๆ ๆ " ว่าแล้ว " หงอคง "
ก็สั่งให้ " ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " ยานคู่ชีพให้เหาะและ พาไปที่สุดขอบโลกทันที
" ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " พา " หงอคง " เดินทางมา ไกลมากโขอยู่ และยัง
เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ เพราะไม่มีที่ท่าว่าจะหาที่สุดขอบโลกได้เลยสักที
แต่เมื่อเหาะพามาได้ไกลมากพอ ดู " หงอคง " ก็แลเห็นมีเสาปักอยู่ 5 ต้น
เสาทั้ง 5 ได้ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าลิบ ๆ นั้น

หงอคง ...ด้วยความดีใจและเข้าใจผิดคิดว่า...เสาทั้ง 5 ต้นนั้นคือจุดที่
กำหนดบอกถึงที่สุดขอบโลกอย่างแน่นอนเพราะ ว่ามันคิดวาก็เหาะมาไกล
มากแล้วด้วย...จึงด้วยความดีใจว่าตนต้องชนะแน่แล้วนั่นเอง และเพื่อ
ความรอบคอบ มัน จึงเข้าไปเขียนชื่อของตัวเองไว้เป็นที่ระลึกด้วยว่า
" หงอคง " หมายถึงเป็นหลักฐานอ้างอิงกับ " โพธิสัตย์ " ได้
และได้เหาะย้อนกลับมาที่เดิมอีกครั้ง...แต่ว่า " โพธิสัตย์ "
นั้นท่านมิได้เอ่ยว่าอันใดทั้งสิ้น..เพียงแต่แค่ยก พระหัตถ์ของพระองค์
ชี้ให้ " หงอคง " ดู...และที่นิ้วพระหัตถ์ของพระองค์นั้นได้มีอักษรคำว่า"
หงอคง " ที่ หงอคง ได้ เขียน เอาไว้ปรากฏให้เห็นอยู่ แล้วก็ไม่ต้อง
บอกอะไรก็รู้อยู่แก่ใจว่า...ไม่ว่า " หงอคง " จะเหาะออกไปให้ไกลแค่ไหน ?
มันก็ยังไปไม่ได้ไกลสักแค่ไหนเลยสักนิด...ยังคงบินเหาะอยู่แค่แต่ในบริเวณ
หรือในพระหัตถ์ของ "โพธิสัตย์ " แค่นั้น อย่างเดียวเอง.....

" หงอคง " เหมือนจนแต้มที่จะโต้เถียงกับองค์ " โพธิสัตย์ " ยอมรับ
ผิดและยอมพ่ายแพ้ไปโดยปริยาย " เจ้าคิดการใหญ่และหมายก่อความ
สงบสุขให้ทุกคนและทุกสิ่งทุกอย่างทั้งในโลกมนุษย์และโลกสวรรค์นั้นได้รับ
ความเดือด เนื้อร้อน ใจมาเป็นเวลานานทีเดียว เจ้าต้องได้รับโทษ หงอคง !!!
เราขอสาปให้เจ้าได้ถูกจองจำ และกักขังเจ้าไว้ที่ใต้หินที่ภูเขา โโกเคียว เป็น
เวลานาน 500 ปี แล้วเมื่อนั้นเจ้าจะพ้นโทษโดยจะได้รับความช่วยเหลือจาก

พระตถาคตผู้เดินทางผ่านมาองค์หนึ่ง จำไว้ละ หงอคง เจ้าจะพันโทษเอาได้
ก็ต่อเมื่อได้พบกับพระตถาคตองค์นั้น" " โพธิสัตย์ " จึงได้สาปและได้จองจำ
" หงอคง " ไว้ที่ใต้หินที่ภูเขา " โกวเคียว " ในแต่กาลบัดนั้น ...

แล้วจากวันนั้นมาวันเวลาก็ได้ผ่านมานานถึง 500 ปี แล้ววันหนึ่ง ที่เป็นวัน
ที่ " หงอคง " รอคอยด้วยเวลาอันยาวนานก็มาถึง..เพราะได้มีพระตถาคตองค์
หนึ่ง จำเป็น ที่จะต้องเดินทางผ่านมาจากนั้นเข้าพอดี เป็นตามคำที่"โพธิสัตย์"
ได้เคยบอกเอาไว้ ตอนก่อนที่หงอคงจะโดนสาป จริง ๆ สมดังคำที่
ทรงทำนายไว้ตอนนั้นเลย

พระตถาคตองค์นี้คือ " พระถังซำจั๋ง " ท่านได้รับมอบหมายให้เดินทางไป
" ชมพูทวีป " คือ (ประเทศอินเดีย ในปัจจุบันนี้) เพื่อไปอัญเชิญพระไตรปิฎก
ในระหว่างเดินทางนั้นท่านจำเป็นที่จะต้องผ่าน มาทางภูเขาโกวเคียวและได้มาพบ
และเห็น " หงอคง " เข้า เมื่อ หงอคง เห็น พระถังซำจั๋ง ยืนสงบและดูมองมัน
อยู่ จึงด้วยความ ดีใจ จึงร้องขอความช่วยเหลือทันที " ข้าเกลียดและเมื่อที่จะ
อยู่ใต้หินนี้ เหลือเกินแล้ว..ก็อยู่มาตั้ง 500 ปีแล้วนี้ ได้โปรดเกิดหลวงพ่
ช่วยปลดปล่อยข้าด้วยเถิดแล้วข้าจะยอมเป็นบริวารติดตามไปทุกหนทุกแห่ง
กับท่าน เพื่อปกป้องคุ้มครองท่านให้พ้นจากอันตรายเป็นการตอบแทน
โปรดช่วยลิงที่น่าสงสารตาดำ ๆตัวหนึ่งด้วยเถิด..หลวงพ่"

พระถังซำจั๋ง จึงได้สวดมนต์ขึ้นและทำลายหินที่กักขัง " หงอคง " ให้... หงอคง
จึงได้ออกมาเป็นอิสระอีกครั้ง หลังจากที่ถูจองจำมานานหลายร้อยปี และเมื่อมัน
ได้เป็นอิสระแล้ว " ฮ่า ๆ ๆ ๆ เป็นอิสระแล้วนี้ ที่นี่ก็ เป็นที่ของข้าหละ !! " มันรีบทำท่า
ที่จะฉิวปากเพื่อหมายที่จะเรียก " ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " ยานพาหะคู่ชีพ ให้ออกมา
รับหมายที่จะหนีและไม่ทำ ตามสัญญาตามสันดานขี้โกงของมันทันที
แต่ พระถังซำจั๋ง นั้นรู้ทันเสียก่อน จึงได้สวดมนต์ขึ้นมาอีกครั้ง
แล้วก็ใน ฉับพลันนั้นอยู่ ๆ ที่ขมับของ หงอคง ก็เกิดมีอาการ
บีบรัดขึ้นมาเหมือนมีเชือกรัดอยู่จนแน่น มันได้รับความเจ็บปวด
และ ทรมานอย่างแสนสาหัส จนถึงกับลงไปนอนร้องและดิ้นพลาด ๆ

อยู่ตรงพื้นที่ยืนอยู่นั้นทันที " โอ้ย...ช่วยด้วยเจ็บเหลือเกิน " หงอคง
ร้องลั่น...แล้ววิ่งไปกว่านั้นอยู่ ๆ ที่ตรงขมับของ " หงอคง " ที่เหมือนมีเชือก
รัดอยู่นั้น ก็กลับกลายเป็นมีมิ่งกุฎทองครอบไว้อยู่แทน แล้วยังแถมบีบรัดเข้ามา
บีบรัดเข้ามาจนมองของมัน เกือบจะแตก ออกเป็นเสี่ยง ๆ เสียก็ไม่ปาน
หงอคง ให้เป็นเจ็บปวดทรมานจนสุดที่จะทนต่อไปได้ไหว จึงได้ด่าลืตา
เหลืออกพูดอ่อน วอนขึ้น แบบจนมุมและจนหนทางว่า " พอเถอะ ๆ จะไม่คิด
หนีอีกแล้วหละหลวงพ่อกุญแจไขเจ็บปวดเหลือเกิน " พระถังซัมจั๋ง จึงได้
ถอนมนต์ออกให้แล้วความเจ็บปวดทั้งหมดก็ละลายหายไปอย่างเป็นปริศนิตั้ง
และหน้าอัศจรรย์ เลยทีเดียว

แล้วจึงเป็นด้วยการละฉะนี้เอง " หงอคง " จึงได้กลายเป็นบริวารและออก
ร่วมเดินทางไปกับ " พระถังซัมจั๋ง " มาตั้งแต่บัด นั้นเมื่อทั้งสองเดินทางมา
ถึงหมู่บ้านหมู่บ้านหนึ่งก็ได้มีบิดาซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้านของที่นั่นผู้หนึ่ง
เมื่อเห็น พระถัง ซัมจั๋ง ซึ่งเป็นพระเข้า ก็ตรงเข้ามารำไห้ร้องขอความ
ช่วยเหลือและเล่าว่า " ตือ ปว้ยกาย " ซึ่งเป็นปีศาจหมู นั้น ได้ทำการลักพา
ตัวลูกสาวของตนไปกักขังไว้ที่ปราสาทของมันเพื่อจะเอาเป็นเจ้าสาว
" ได้โปรดเถิด ... หลวงพ่อกุญแจช่วยลูกสาวของข้าด้วยเถิด เจ้าตือปว้ยกาย
มันช่างหักหาญหน้าใจลูกสาวของข้าน้อยอย่างเหลือเกิน ฮือ ๆ ๆ "

" หงอคง " รีบตอบรับว่าจะจัดการปราบ ปีศาจ " ตือ ปว้ยกาย "

ให้กับหัวหน้าหมู่บ้านคนนั้นทันที...เมื่อ " หงอคง " ไปถึงที่ปราสาทของ
" ตือ ปว้ยกาย " นั้นได้มีประตูอันใหญ่มาสร้างขวางกันอยู่ " หงอคง "

จึงสั่งให้ กระบอง กายสิทธิ์นั้นยาวและใหญ่ขึ้น แล้วได้ใช้ตีพังประตูปราสาท
จนแยกออกเป็นสองท่อนแล้วโจนทยานเข้าไปข้างใน ทำการช่วยเหลือลูกสาว
ของหัวหน้าหมู่บ้านได้จนสำเร็จ " ตือ ปว้ยกาย " ที่โดน " หงอคง " ตีเสีย
จนน่วมด้วย ไม่กระบองกายสิทธิ์ ในขณะที่ทำการต่อสู้กันนั้น ก็จำต้อง
ยอมแพ้และยอมสยบให้กับ " หงอคง " และขอออกร่วมเดินทางไปกับ
" พระถังซัมจั๋ง " ด้วยอีกตน... " ขอข้าเป็นบริวารติดตามท่าน ไปด้วยเถิด "

แต่เดิม " ตือ ปว้ยกาย " คือ " อติตขุนศึกเทียนโพง " เฝ้าประตูสวรรค์ แต่ไปหลง

รักกับนางฟ้าจึงถูกลงโทษจากสวรรค์ให้มาเกิดเป็นครึ่งคนครึ่งหมู จะใช้กรรม
หมดก็ต่อเมื่อช่วยพระถึงซั่มจั้ง

" พระถึงซั่มจั้ง " จึงโชคดีได้ " ตี๋อ ป้วยกาย " เป็นบริวารร่วมเดินทางไป
ด้วยอีกตนแล้วทั้งสามก็ได้เดินทางกัน ต่อไปเมื่อมาถึงแม่น้ำสายใหญ่สายหนึ่ง
และทั้งสามจำเป็นที่จะต้อง ข้ามฟากผ่านแม่น้ำสายนี้ไปด้วยนั้น อยู่ ๆ น้ำใน
แม่น้ำสายนั้นก็บรรดาลเกิดเป็นน้ำวนขึ้นมาอย่าง กระทันหันแล้ว ปีสัจ " ซัวเจ้ง "
ก็ออกมาปรากฏกายขึ้นตรงหน้ามันเป็นเจ้าของ แม่น้ำสายนี้และถ้าใครจะผ่านไป
จะต้องได้รับอนุญาตจากมันเสียก่อน " ซัวเจ้ง " ตะโกน ถามด้วยเสียงอันดังว่า
" ที่อยู่ตรงนั้นนะ...พวกเจ้าเป็นใครกัน ? ไม่รู้หรือยังไงว่า ถ้าอยากข้าม
ฟากผ่านแม่น้ำสายนี้แล้วละก็ จะต้องได้รับอนุญาตจากข้าเสียก่อน ฮ่า ๆ ๆ ๆ
เข้าใจไหม!!! " หงอคง " จึงตอบกลับไป อย่าง โมโหว่า " หนวกหู อ้ายปีศาจร้าย!!!
พวกข้าจะเป็นใครก็ได้ จะข้ามฟากผ่านไปซะอย่าง ไม่จำเป็นจะต้องไป ขอ
อนุญาตจากใครให้เหน้อยและเปลืองน้ำลายหรือก๊วย เจ้าจะทำไม? "
ปีศาจ " ซัวเจ้ง " เมื่อได้ฟังดังนั้นก็โมโหและตั้งป้อมต่อสู้ไม่ยอมให้ผ่านและ
ข้ามฟากไปได้ง่าย ๆ มันได้กวนน้ำจนเกิดเป็นน้ำวนขึ้นลูกใหญ่ด้วย
ความโมโหอย่างสุด ๆ ของมัน... " หงอคง " กับ " ตี๋อ ป้วยกาย " จึงต้อง
รวมพลังช่วยกันลงไปทุบตีปีศาจ " ซัวเจ้ง " เสียจนนุ่มนวมงอมพระรามและ
ยอมสงบให้อย่างราบคาบ เพราะสู้พลังต่อไปไม่ไหวแล้วนั่นเอง เมื่อปีศาจ
" ซัวเจ้ง " ได้ฟังความและรู้ถึงสาเหตุที่ว่าทำไม " พระถึงซั่มจั้ง " ถึงจำเป็น
จะต้องข้ามฟากผ่านแม่น้ำสายนี้ไปนั้นแล้ว มันจึงเกิดศรัทธาและขอร่วมเป็น
บริวาร ขอ ร่วมออกเดินทางติดตามไปด้วยอีกตนหนึ่ง

ด้วยการที่จะเดินทางไป " ชมพูทวีป " นั้นเป็นระยะทางที่ไกลและจำเป็นจะ
ต้องใช้เวลาอย่างมาก และในระหว่าง เส้นทางที่จำเป็นจะต้องผ่านไปนั้น ก็มัก
จะต้องมีพวกปีศาจร้ายนานาชนิดออกมาขัดขวางการไปอัญเชิญพระไตรปิฎก

ของ" พระถึงซัมจั้ง " นั้นอยู่เนื่อง ๆ และเกือบจะตลอดทางเลยก็ว่าได้ และ
อีกอย่างด้วยในหมู่พวกปีศาจทั้งหลายนั้นมีความเชื่อถือกันว่าถ้าพวกมันตัวใด
โชคดีได้กินหัวใจของ" พระถึงซัมจั้ง "เข้าไปแล้ว จะได้มีชีวิตที่เป็นอมตะ
ไม่มีการตาย แล้วยังแถมจะมีฤทธิ์มากขึ้นกว่าเดิมเพิ่มอีกหลายเท่า พวก
ปีศาจเหล่านั้นจึงคอยที่จะหาโอกาสมาลักพาตัว" พระถึงซัมจั้ง " ไปเพื่อ
กินหัวใจกันอยู่ตลอดเวลาเลยทีเดียวนั้นวันหนึ่งได้มีปีศาจ "แมงมุม" แปลงกายเป็น
ผู้หญิงสาวออกมาปรากฏกายต่อหน้าแล้วเข้า แสดงการยั่วยวน" พระถึงซัมจั้ง "
หมายจะยับยั้งการเดินทางนั้นเสีย แต่ปีศาจตนนั้นก็ไม่สามารถที่จะลงดาและ
ตบดาของ " หงอคง " ได้ " หงอคง " จึงได้ใช้ไม้กายสิทธิ์นั้นตีผู้หญิงนางนั้น
อย่างกระทันหันเสียจนสลบ ด้วย" พระถึงซัมจั้ง " ยังมองไม่รู้และดูไม่ออก
ว่าสตรีนางนั้นซึ่งมันก็เป็นปีศาจร้ายจริง ๆ อย่างที่ " หงอคง " เข้าใจและมอง
เห็น" พระถึงซัมจั้ง " จึงดูและต่อว่า" หงอคง " เอาให้อย่างหนัก " อะไรกัน
" หงอคง " เขาเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอแล้วก็ยังมีได้ ทันทกระทำอะไรที่ร้ายแรงขึ้น
มาเลยสักอย่าง ทำไมเจ้าถึงทำรุนแรงกับคนที่อ่อนแออย่างนี้เล่า ?" หงอคง"
ก็ได้เถียงออกไปว่า " ก็มันคนที่ไหนละหลวงพ่อกัน มันก็เป็นปีศาจร้ายแปลงร่างมานะ"
พูดบอกให้แล้วก็ไม่เห็นจะมีที่ท่าว่า" พระถึง ซัมจั้ง" จะเห็นด้วยและเชื่อตนเลย
" หงอคง " เลยนึกโมโหขึ้นมาจึงฉิวปากเรียกก่อนเมฆกายสิทธิ์ ให้มารับแล้วเหาะ
หนีกลับไป ภูเขาโคเคียวเสียแต่บัดนั้นเลย แต่เมื่อ" หงอคง " ได้ย้อนกลับมาที่
เขาโกเคียว และจำเป็นต้องอยู่ตัวคนเดียว ก็ให้เป็นหงอยเหงาเศร้าใจอย่างยิ่ง
เพราะจริง ๆ แล้วนั้น " หงอคง " ยังคงมีความต้องการและมีศรัทธาอย่างมาก
ที่จะร่วมออกเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกกับ" พระถึงซัมจั้ง " อยู่ แล้วตรงนั้น
" ตี๋ บ๊วยกาย " ก็ออกมาปรากฏตัว มันวิ่งหน้าตื่นเข้ามาหาแล้วระล่ำระลัก
บอกความอย่างรีบร้อนด้วยน้ำตานองหน้าว่า " หงอคง แยกแล้วหละ เร็ว ๆ เกิด
เกิดเรื่องใหญ่กับอาจารย์แล้ว เร็ว ๆ ตามข้า กลับไปเดี๋ยวนี้เลย เร็ว ๆ เข้าเถอะ ฮือ ๆ ๆ ๆ"
ความเป็นด้วยว่า" พระถึงซัมจั้ง " ได้โดนปีศาจร้ายที่มีความสามารถใช้คาถา
อาคมซึ่งเป็นมนต์ดำ และได้สาปให้ได้ กลับกลายเป็นเสือลาดพลาดกลอนไป
เสียแล้ว " หงอคง " เมื่อรู้ความแล้วจึงรีบเดินทางไปกับ" ตี๋ บ๊วยกาย "
อย่างรีบร้อน และได้จัดการเข้าปราบเจ้าปีศาจร้ายตัวนั้นได้สำเร็จ เมื่อเจ้า

ปีศาจร้ายได้ตายลงแล้ว " พระถึงซัมจิ้ง " ก็ได้กลับคืนร่างมาสู่ ร่างเดิมทันที "ชอบใจเจ้ามาก " หงอคง " ที่ได้มาช่วยเหลือเราไว้ได้ทันที่ เพราะถ้าเจ้า มาช้ากว่านี้แล้วละก็ เราอาจจะต้องกลายเป็นเสือลายพาดกลอนไปตลอดชีวิต เลยทีเดียว "

เมื่อ " พระถึงซัมจิ้ง " ได้กลับคืนร่างมาสู่ร่างเดิมแล้ว " หงอคง " จึงได้อัญเชิญ ให้ออกเดินทางร่วมกันต่อไปอีกครั้ง และ ในช่วงเวลานั้นได้มีปีศาจน้ำเต้าเงินกับ น้ำเต้าทอง ซึ่งมีทั้งสองได้รู้ข่าวมาว่า " พระถึงซัมจิ้ง " กับพวกบริวารกำลังจะ เดินทางเพื่อไป อัญเชิญพระไตรปิฎก จึงออกมาดักรอเพื่อที่จะทำการขัดขวางเสีย เมื่อขบวนของ " พระถึงซัมจิ้ง " ได้เดินทางผ่านมาถึง ที่ใกล้ ๆ กับที่พวกมันได้มา ชุ่มดักรออยู่นั้น แต่เจ้าปีศาจทั้งสองไม่สามารถที่จะทำอะไรและเข้าไปใกล้ " พระถึง ซัมจิ้ง " ได้เลย เพราะ " หงอคง " นั้นได้หมุนไม้กระบองกายสิทธิ์อยู่ ตลอดเวลา เจ้าปีศาจจึงจำเป็นต้องถอยออกไปคิด หาอุบายและวางแผนการณ์ มาใหม่อีกครั้ง แล้วต่อมาได้สักพัก ปีศาจน้ำเต้าเงินกับน้ำเต้าทองก็ได้ย้อนกลับมาอีกครั้ง คราวนี้นั้นได้ใช้ให้ปีศาจตัวหนึ่งแปลง กายเป็นชายแก่นั่งเป็นลมแล้ว ให้ไปดักรอขบวนของ " พระถึงซัมจิ้ง " อยู่ที่ข้างทาง เมื่อขบวนของ " พระถึงซัมจิ้ง " ได้เดินทางมาถึงที่นั่นและได้เห็นชายแก่นั่งเป็นลมอยู่อย่างนั้น " พระถึงซัมจิ้ง " นึกสงสารจึงออกคำสั่งให้ " หงอคง " ไปอุ้มชายแก่ ผู้นั้นแล้วให้แบกขึ้นหลัง เสีย " หงอคง " เมื่อได้รับคำสั่งก็หยุดหมุนไม้กระบองกายสิทธิ์แล้วตรงไปอุ้ม ชายแก่ผู้นั้นแบก ขึ้นไว้บนหลังทันที และเมื่อ " หงอคง " ได้เดินแบกชายแก่ผู้นั้น เดินตามขบวนมาได้สักพัก ชายก็ผู้นั้นอยู่ อยู่นิ่ง ๆ เปลี่ยน ร่างกลับกลายเป็น หินก้อนใหญ่อันหนักอึ้ง แล้วทับ " หงอคง " เอาไว้ได้ที่หินนั้นทันที เมื่อ " หงอคง " ต้องหมดอิสรภาพเพราะร่างกาย ขยับเขยื้อนไม่ได้แล้ว จึงเป็นโอกาสให้เจ้า ปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจ น้ำเต้าทองตรงเขาไปลักพาตัว " พระถึงซัมจิ้ง " กับพวกบริวารที่เหลืออยู่ทั้งหมดไป พวกมันเล่นยกขบวนขโมยไป พร้อมทั้งฆ่า ขโมยกไปทั้งขบวนที่เดินทางกันมาทั้งหมดเลยทีเดียว

ส่วนทางด้าน " หงอคง " นั้น เมื่อต้องโดนทับเอาไว้ด้วยหินอันหนักอึ้งอย่างนั้น จึงไร้อิสรภาพ ร่างกายขยับไม่ได้จึง หมดท่าได้แต่ส่งเสียงร้องครางอยู่ใต้ก้อนหิน

ก่อนนั้นอยู่อย่างเดียว แล้วในบัดดลก็ได้มีเทพซึ่งเป็นเจ้าป่าได้ออกมา ปรากฏกาย และบอกกับ " หงอคง " ว่า " ย่า ย่า...อ้ายเจ้าปีศาจสองตัวนั้นมันชื่อเจ้าปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจ น้ำเต้าทอง ใคร ๆ ที่ผ่านมาแถว ๆบริเวณนี้จะต้องโดนพวกมันก่อวณทำร้ายเอาทุกรายไปนั่นแหละ ข้าจะช่วย ทำลายหินก้อนนี้ให้ แต่เจ้าต้องสัญญาว่าจะต้องตามไปกำจัดและปราบเจ้าปีศาจทั้งสองตัวให้ข้าด้วย เป็นการตอบ แทนนะ เจ้าจะว่ายังไง " " หงอคง " ดีใจเหมือนสวรรค์ลงมาโปรดก็ไม่ปาน จึงตกลงรับปากกับเจ้าป่าว่าจะจัดการปราบเจ้าปีศาจร้ายทั้งสองตัวให้ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเจ้าป่าจึงร้ายมนต์ทำลายหินก้อนนั้นให้ในทันที เมื่อ " หงอคง " ได้กลับมาเมื่ออีกระชั้นมาอีกครั้งหนึ่งก็รีบเดินทางไปที่ปราสาทที่อยู่อาศัยของเจ้าปีศาจทั้งสอง ตามคำ บอกเล่าที่เจ้าป่าได้กรุณาบอกมาด้วยนั้นทันที เจ้าปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจน้ำเต้าทอง รู้ตัวเสียก่อนว่า " หงอ คง " นั้นได้บุกตามและเข้ามาถึงปราสาทที่อยู่อาศัยของมันเสียก่อนแล้ว มันจึงออกมาแอบดักรอ เมื่อพอมันเห็น " หงอคง " กำลังเดินเข้าประตูเข้ามาแล้ว มันจึงได้ตะโกนเรียกชื่อของ " หงอคง " ขึ้นด้วยเสียงอันดัง " โอ้ย ... อ้าย หงอคง !" " หงอคง " เมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตน ก็เผลอตัวขานตอบไปทันควันว่า " อะไร ! วะ " เท่านั้นเองพอเมื่อ สิ้นเสียงขานตอบ ร่างของ " หงอคง " ก็เหมือนโดนดูดเข้าไปในน้ำเต้าซึ่งเป็นอาวุธคู่ชีพของเจ้าปีศาจร้ายทั้งสองทันที มันสองตัวหัวเราะกันใหญ่ด้วยถูกใจ " ฮ่า ๆ ๆ ๆ อ้ายหน้าโง่ ดันเลือกขานรับออกมาได้ ง่าย ๆ น้ำเต้าของข้านี่ถ้า เรียกชื่อใครแล้วขานรับตอบมาละก็ ฮ่า ๆ ๆ ๆ โดนดูดเข้าไปจนหมดทั้งตัวเลยแหละ สมน้ำหน้า อ้ายหน้าโง่ สะใจข้า เสียจริง ๆ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ เหอ ๆ ๆ ๆ " " หงอคง " เมื่อขณะที่กำลังถูกน้ำเต้าดูดเข้าไปจนเกือบจะหมดตัวอยู่รอมร่ออยู่นั้น ก็รีบแปลงร่างเป็นแมลงวันทันที แล้วบินหนีออกมาได้อย่างหวุดหวิด เมื่อบินออกมาตั้งหลักได้แล้ว และเห็นว่าเจ้าปีศาจทั้งสองตัวยังไม่ทันได้รู้ตัวว่า เหยื่อที่มันได้กำลังหัวเราะเยาะอยู่นั้นได้หลุดและหนีออกมาได้แล้ว และด้วยความไว" หงอคง " จึงตะโกนเรียกชื่อ ของมันทั้งสองกลับทันที " ย่า สวัสดิ์ปีศาจน้ำเต้าเงิน..ปีศาจ

น้ำเต้าทอง ! " ด้วยเจ้าปีศาจทั้งสองตัวกำลังเพลินจิ้ง หลวมตัวตอบ
รับออกมาว่า " อะไร ! ...อะไร ! " และเท่านั้นเองเจ้าปีศาจทั้งสองตัวจึง
โตนุดเข้าไปอยู่ในน้ำเต้าของ ตัวเองแทน " หงอคง " ไปโดยปริยาย
ด้วยประการละฉะนี้เอง " หงอคง " เมื่อกลับคืนร่างสู่สภาพเดิมแล้วและ
ได้เข้าไปช่วยปลดปล่อย " พระถังซัมจั๋ง " กับพวกพ้องของตนทั้งหมด
ให้เป็นอิสระให้แล้ว ทั้งหมดก็ออกเดินทางกันต่อไป เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมาย
ปลายทางคือ " ชมพูทวีป " กันต่อไปอีก ครั้งหนึ่ง

และเมื่อเดินทางต่อมาจนถึงภูเขาลูกใหญ่ลูกหนึ่งที่ทั้งหมดจำเป็นจะต้อง
ใช้เป็นเส้นทางผ่านไปนั้นเสียด้วย ก็ได้เกิดปรากฏว่าได้มีไฟแห่งนรกกำลัง
เผาไหม้ภูเขาลูกนั้นอยู่อย่างร้อนแรงและโชดช่วง " หงอคง " จึงจำเป็น
จะต้อง เดินทางไปขอยืมพัดกายสิทธิ์จาก " นางพญาพัดทอง " ซึ่งได้มี
ไว้เป็นเจ้าของ เพื่อจะมาช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น อันนี้เสีย แต่พอ " หงอคง "
เดินทางมาถึงที่ปราสาทของ " นางพญาพัดทอง " แล้วและได้ออกปากขอ
ยืมพัดกายสิทธิ์เพื่อไป ช่วยดับไฟนรกเข้าเท่านั้น " นางพญาพัดทอง "
กลับโมโหจนเฉียวขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยทันที " จะบ้าหรือ? ข้าไม่มี ทาง
ให้ยืมหรอก กะอ้ายแค่นี้ที่ต่ำต้อยอย่างเจ้า " ด่าและโมโหใสอย่างเดียว
ยังไม่พอ ยังแถมหยิบพัดกายสิทธิ์ มา โบกพัดใส่" หงอคง " จนกระเด็น
ตามลมไปเสียไกลลิบเลยทีเดียว คราวนี้" หงอคง " จึงย้อนกลับมาใหม่
แล้วแปลงร่าง เป็นสามีของ" นางพญาพัดทอง " คือจ้าวแห่งปีศาจวัว
ด้วยขอยืมกันดี ๆ แล้วไม่ให้ก็จำเป็นจะต้องขึ้นใจเอากันแบบนี้เลยหละ
"หงอคง " เมื่อแปลงร่างแล้วก็เดินเข้าไปในปราสาท แล้วตะโกนเรียก
ภริยาชื่อ" นางพญาพัดทอง " แล้วบอกว่า " ข้ากลับมาแล้ว...ร้อนจังวันนี้
หยิบพัดกายสิทธิ์มาให้ข้าด้วย เร็ว ๆ ร้อนเสียจริง ๆเลย "
พอขณะที่" นางพญาพัดทอง " ได้ยื่นพัดกายสิทธิ์ให้ถึงมือของ" หงอคง "
แล้ว ก็พอดีกับที่ผู้เป็นสามีตัวจริงคือ จ้าวแห่งปีศาจวัว ได้กลับมาที่
ปราสาทพอดี ความจึงแตก แต่" หงอคง " ได้พัดกายสิทธิ์มาไว้ใน
มือเสียก่อน แล้ว จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นอยู่พักใหญ่ " หงอคง " ได้ใช้

พัตกายสิทธิ์ โปกพัตจนทั้งสองต้องกระเด็นออกไปเสียจน ไกลลิบ และ
ต้องพ่ายแพ้ให้แก่ " หงอคง " ไปโดยปริยาย " หงอคง " ได้ย้อนกลับมา
และได้มานำพัตกายสิทธิ์ไปโบก พัดไฟนรกที่กำลังเผาไหม้อยู่ที่นั่นถึง
สี่สิบเก้าครั้งเลยทีเดียว ไฟนรกจึงได้ดับลงได้อย่างสนิท และได้เดิน
ทางข้ามผ่าน ภูเขาสูงนั้นไปได้อย่างปลอดภัย

และจากนั้นขบวนของ " พระถังซัมจั๋ง " และบริวาร ก็ได้เดินทางมาได้
จนถึง " ชมพูทวีป " และได้อัญเชิญพระ ไตรปิฎกกลับสู่ประเทศจีนได้
อย่างปลอดภัยตามจุดมุ่งหมายและหน้าที่อย่างสมบูรณ์ และพร้อมสำเร็จ
ด้วยแรง ศรัทธาสนับสนุนของบริวารทั้งสาม ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นหรือจัด
อยู่ในจำพวกของปีศาจก็ตาม อย่างน่ายอกย่อง และน่าสรรเสริญที่สุด
พระคัมภีร์หรือพระไตรปิฎกที่ได้อัญเชิญมาจาก " ชมพูทวีป " หรือ
ประเทศอินเดียนี้ เมื่อ " พระถังซัมจั๋ง " ได้กลับคืนมาสู่ประเทศจีนแล้ว
ก็ได้ขออนุญาตพระราชอา สรรูปไว้ที่ " วัดใต้ชื่อเองยี่ " เพื่อเป็นที่
เก็บรักษาให้ปลอดภัย ในการก่อสร้างนี้เล่าลือกันว่า " พระถังซัมจั๋ง "
ท่านได้หาบและขนอัญด้วยตัวของท่านเอง อีกด้วย สฐูปนี้สร้างขึ้นตาม
แบบและรูปร่างเดิมเหมือนหรือเลียนแบบของเดิมของประเทศอินเดีย
ไว้อย่างครบถ้วน ในการเดินทางทั้งหมดสู่ " ชมพูทวีป " ของ " พระถังซัมจั๋ง "
ครั้งนี้ ได้เล่าลือกันว่าต้องใช้เวลาทั้งหมดถึง๑๘ ปีเลย ที่เดียว

วิเคราะห์ ไซอิ๋ว

ไซอิ๋วไม่ใช่แค่รามเกียรติ์ แล้วแห่งเจียปดกบาล คราด 9 ซี่ของโป๊ยก่าย ไม่ใช่
คราดธรรมดา การเดินทางของพระถังซัมจั๋ง ที่ได้อุปมาเพิ่มขึ้นมีลิง มีหมู
มีตัวเจ้ง นั้นล้วนแต่เป็นการรจนา เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นชัดถึงการเดินทาง
อันไปสู่จุดหมายของชีวิตทุกคน เป็นการเปรียบเทียบทางธรรมทั้งสิ้น.. และ
มันทำให้เราอ่านหนังสือนี้ซ้ำลง เพราะว่าจะต้องตีความแต่ละบท ๑ ก่อน

มีทั้งหมด 50 บท เป็นเล่มเล็ก ๆ ตัวอย่างเช่น การเดินทางของพระถัง เขา
เปรียบเทียบกับเลสมูล 3 เหมือนกับปีศาจ 3 ตัว ดังที่ว่า

"ดูโน่นแน่ะ พระถังนั่งบนหลังม้าพระราชทาน กำลังคุมไปตามทางสู่ป่าใหญ่
เช้าตรู่ของวันแรกของการเดินทางนี้ มีหมอกกลองจัดสองข้างทาง พระถังจึงเดิน
วนเวียนหลงทางไปถึงภูเขาซังซีซัว (สองแพร่ง)"

ที่ว่าทางสองแพร่งของการเดินทางก็คือ ในการเริ่มต้นไปสู่ทางดับทุกข์ของ
พระถังนั้น เกิดการตัดสินใจชีวิตที่มุ่งต่อความหลุดพ้น พอไปพบกิเลสมูลก็
เกิดท้อใจ เกิดลังเลต่อการละกิเลส โลกแล้วจะไปดีหรือไม่ไปดี นี่ก็คือความหมาย
ของ "ภูเขาซังซีซัว" หรือภูเขาสองง่าม..

และผู้แต่งก็ยังได้แต่งให้พระถังได้พบกับศิษย์เอกทั้ง 3 และม้า โดยอุปมาถึง
การเดินทางไปสู่ความหลุดพ้นนั้น จะต้องอาศัยทั้ง 3 นี้ พร้อมกับม้า...

แห่งเจีย (หงอคง) ก็คือ ปัญญาอุปมาเป็นลิง.. ไม่อยู่นิ่ง มีพลังมากในการแก้ไข
ปัญหา แต่ถ้าปัญญาไม่ถูกควบคุมแล้ว ก็จะใช้ในทางที่ผิด

ไป๋ยกาย คือ ศีล อุปมาว่าเป็นหมู ตะกละตะกลาม ที่ให้หมูเป็นศีล ชอบซีกอนั้น
ก็เพราะว่า ศีลหากไม่มีปัญญากำกับแล้ว มันก็จะขาดปัญญา ทำผิดศีลบ่อย ๆ จึง
ยังเป็นปีศาจหมูอยู่ ถึงแม้จะรักษาศีลมากเพียงใด สูงเพียงใด ก็ยังไม่ได้เป็นเจ้าของ
ของศีลจริง ๆ ถ้ายังไม่มีปัญญา เหมือนกับปีศาจหมู ที่คอยเอาแต่ซีกอ แอบมา
ข่มขืนผู้หญิงทุกคำคืน มิได้เป็นเจ้าของ .. มีอาวุธคือ คราด 9 ซี่ นั่นก็คือ
สังฆคุณ 9 นั่นเอง.. เพราะศีลเป็นตัวแท้ของคุณสมณะ สุปฏิปันโน

ม้า ก็คือ วิริยะ ความบากบั่นที่จะไปให้ถึงแดนโลกุตระ ม้าในที่นี้ก็แทนความ
วิริยะนั่นเอง.. ซึ่งพระถังได้ขี่ม้าพระราชทาน แต่เมื่อม้าโดนกินไปโดยปีศาจ
เจ้าแม่กวนอิมเสกให้ปีศาจกลายเป็นม้าขาว ความหมายก็คือ วิริยะของศรัทธา

หรือม้าตัวแรกที่พระถังได้รับพระราชทานนั้น คือ ม้าที่ได้มาจากความศรัทธา
ในความมุ่งมั่นของพระถังนั่นเอง.. เมื่อสุดเขตริมบึง วิริยะของศรัทธาก็สิ้นสุด
อุปมาดังโดยกินโดยปีศาจ ดังว่า ที่สุดของความศรัทธา... ต่อจากนั้นจำต้องใช้
วิริยะจากปัญญา (แห่งเจีย) ซึ่งได้กบดานอยู่ ปฏิบัติต่อไป โพธิ์สัตว์ก็ได้มาโปรด
เพื่อให้วิริยะบารมีเกิดขึ้น ... นั่นคือ เกิดวิริยะจ

ไซอิ๋ว (คนอ่าน 36219 คน) (คนแสดงความเห็น 279 คน)

เนิ่นนานมาแล้วเมื่อหลายร้อยปีหลายพันปีที่ผ่านมา
ที่บนยอดเขาลูกหนึ่งชื่อฮั่วกั๋วซันนั้น มีก้อนหินก้อนใหญ่ที่มีรูปร่าง
ลักษณะเป็นเหมือนรูปไข่อยู่ก้อนหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขา
อันสูงลิบ ในท่ามกลางภูเขาลูกน้อยใหญ่ที่มีอยู่ล้อมรอบอยู่มากมาย
ที่ในป่าลึก มาเป็นเวลาที่เรียกว่า นานเป็นร้อย ๆ ปี เลยก็ว่าได้
ก้อนหินก้อนนี้เล่าลือกันว่าเป็น ก้อนหินที่ได้บรรจิวินิจฉัยของ
โลกเอาไว้แล้วจากกาลเวลาที่ยาวนาน อยู่มาวันหนึ่งก็เกิด
เหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น คือหินก้อนนั้นอยู่ ๆ ก็แตกแยกออก
มาเป็นสองซีกและได้ ให้กำเนิดสิ่งตัวหนึ่งขึ้นมา

เมื่อสิงหินตัวนั้นเติบโตขึ้นก็มีความเก่งกล้าสามารถมากจนเรียก
ว่าเป็นเลิศเกินมวลสัตว์ ต่าง ๆ ทั้งหลายทั้งหมดที่ มีอยู่ในป่านั้นเลย
ทีเดียว มันใช้ชีวิตเรียบง่าย อยู่ในหมู่พวกลิงป่าฝูงหนึ่ง แต่ความที่เจ้า
สิงหินตัวนี้นั้น มันมีความคิด ที่ผิดแปลกแตกต่างไปจากสัตว์ธรรมดา ๆ
ทุกตัวก็ว่าได้ คือมันมีความทะเยอทะยานและมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
มันไม่มีความพอใจกับการที่จะมาใช้ชีวิตแบบธรรมดา ๆ ให้หมด
ไปวัน ๆ อย่างน่าเสียดายแบบพวกลิงหรือ สัตว์ป่าทั้งหลายแบบนี้
มันเฝ้าครุ่นคิดเพื่อหาหนทางที่ดี ๆ อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แล้ววันหนึ่งมันก็
เกิดความคิดขึ้นมา ได้ว่า " ก่อนอื่นเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ในเมื่อข้ามัน

เป็นผู้ที่มีความสามารถมากมายและเก่งกาจออกจะขนาดนี้ ข้า จะต้อง
ได้เป็นกษัตริย์และได้ปกครองพวกเจ้าทั้งหมดก่อนอื่นเลยถึงจะถูก สิ "

เมื่อมันคิดได้ดังนั้นแล้ว เจ้าลิงหินตัวนั้นจึงกระโดดลงไปจากหน้าผา
ลงไปสู่บึงน้ำลึกสายใหญ่สายหนึ่ง ต่อหน้าต่อ ตาพวกลิงทั้งหลาย
เหมือนดังกับว่ามันต้องการให้เป็นเหมือนกับการเบ่งอวด บารมีแห่ง
ความกล้าหาญของมัน อย่างไรก็ตามนั้นแหละ แต่เมื่อมันได้ดำลงไป
สู่ใต้น้ำลึกนั้นแล้ว มันก็โชคดีได้ไปพบกับถ้ำใต้บาดาลเข้าให้ถ้ำหนึ่ง
ข้าง ในถ้ำใต้บาดาลนี้เป็นเสมือนกับเมือง อยู่นิ่ง จะเรียกว่าเปรียบ
เหมือนกับเมืองสวรรค์ก็ไม่ปาน เพราะมีต้นไม้ที่ออกดอกเบ่งบาน
สะพรั่ง ซึ่งดอกไม้พวกนั้นพอเบ่งบานเต็มที่แล้ว ก็จะกลับกลายเป็น
เป็นพืชพันธุ์ธัญญาหารต่าง ๆ ไปทั้ง หมดยุติอย่างน่าอัศจรรย์
เสียจริง ๆ เจ้าลิงหินจึงว่ายน้ำขึ้นไปตามพวกลิงมากมายที่กำลัง
เฝ้ารอ เพื่อดูว่ามันจะขึ้น มาจากน้ำได้หรือป่าวมันน้อย มันจึงชวน
พวกลิงทั้งหมดให้มาเป็นบริวารของมันแล้วไปอาศัยอยู่ที่ในถ้ำใต้
บาดาลถ้ำ นั้น แล้วแต่งตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกลิงเหล่านั้น
ตั้งแต่บัดนั้นมา และจากนั้นวันเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า อย่างมี
ความสุขและสนุกสนาน แต่แล้ววันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ขึ้นมาว่า
ได้มีลิงตัวที่อาวุโสและมีอายุมากที่สุด ในหมู่พวกลิงบริวารทั้งหมด
ของมันนั้น ได้เกิดเจ็บเพราะแก่มากและได้ตายจากโลกไปในที่สุด

เจ้าลิงหินให้เป็นเศร้าโศกเสียใจอย่างสุดจะประมาณ มันได้รำพึงขึ้น
กับพวกบริวารทั้งหลายที่มาเฝ้าและเข้ามาล้อม รอบเพื่ออยากที่จะ
ปลอบใจกับมันว่า " ตอนนี้อย่างหนุ่มก็ยังมีความสุขและสนุกสนาน
อยู่ทุกวัน คงจะมีสักวันในไม่ นานกว่านี้หรือที่ข้าก็จะแก่ และจะต้อง
ตายไปในที่สุด " พวกบริวารก็พยายามพูดเพื่อที่จะให้เจ้าลิงหิน
ผู้เป็น กษัตริย์สุดที่รักของมันได้ปลงเสีย พวกมันทั้งหลายได้

พูดพลอบใจว่า " เป็นปฤชชนสิ่งมีชีวิตธรรมดาที่จะต้องมี วันและ
ถึงวันที่จะต้องแก่และตายไปนะท่านไม่มีใครที่จะได้อยู่คำฟ้าสักคน
หรือ ที่ไม่ตาย และมีชีวิตดำรงอยู่ ชั่ววันวันนั้นก็เห็นจะมีก็แต่
พวกเทพเจ้ากับพวกฤษีที่เก่งกล้านั้นนะท่าน สงบใจเสียบ้างเถิด"
เมื่อเจ้าลิงหินได้ฟังบริวารบอกว่ามีเทพเจ้ากับฤษีที่อยู่คำฟ้าและ
ไม่มีวันตายได้เข้าท่านั้น มันก็เกิดความคิดอันแยบ คายขึ้นมาทันที
ทันใดเลยทีเดียว

" ข้าจะมานั่งเสียใจเพราะกลัวความตายที่จะมาถึงอยู่อย่างนี้ต่อไป
ทำไมเล่า? ในเมื่อพวกฤษีหรือเทพเจ้านั้น สามารถที่จะอยู่คำฟ้าและ
ไม่ตายได้ละก็ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ข้าก็ต้องไปศึกษาหาความรู้กับฤษีเพื่อที่
จะให้ข้าได้อยู่ คำฟ้าไม่มีวันตายได้บ้างเหมือนกันดีกว่า " และ
เมื่อมันคิดได้ดังนั้นแล้ว ก็ทิ้งเมืองทิ้งบริวารและออกเดินทางไป
ในทันที...มันเดินทางไปเรื่อย ๆ ผ่านข้าม ภูเขาสูงแล้วสูงแล้วข้ามผ่าน
แม่น้ำสายแล้วสายเล่า...จนไปพบกับ " เซ็ง นิน " (ฤษี)ผู้ที่มีความรู้และ
เก่งกล้าสามารถมาก ตนหนึ่งที่บนภูเขาสูงหนึ่งเข้าจนได้...มันจึงเข้า
ขอเป็นลูกศิษย์ของฤษีตนนั้นทันที ฤษีตนนั้นเมื่อตกลงใจรับเจ้าลิงหิน
ตัวนั้นเป็น ลูกศิษย์แล้วก็ได้ตั้งชื่อให้กับมันใหม่ว่า (ซุน หงอคง)
เจ้าลิงหินหรือ " หงอคง " นั้นมีความตั้งใจสูงและขยันหมั่นเพียรมาก
จากนั้นไม่นานมันจึงได้ร่ำเรียนกลยุทธ และ " คาถาอาคม " มากมาย
จากฤษีตนนั้นจนสำเร็จจบหลักสูตรสูงสุดของฤษีตนนั้น ทั้งหมด
เอาเลยทีเดียวกี่ว่าได้...

" หงอคง " เมื่อร่ำเรียนวิชาจนคิดว่าฤษีตนนั้นไม่มีอะไรที่จะสอนตน
อีกต่อไปแล้ว...ก็อำลาฤษีผู้เป็นอาจารย์ กลับบ้านเมืองของตนไป และ
ในระหว่างที่ " หงอคง " เป็นลูกศิษย์ของฤษีอยู่นั้นก็ได้ไปตามจับ
" คินตอน " (ก๊อนเมฆกายสิทธิ์) ได้ มาเป็นบริวารและยานพาหนะคู่ชีพ

ของตนเสียด้วย...เมื่อ " หงอคง " ซี " คินตอน " (ก๊อนเมฆกายสิทธิ์)
เหาะมา ถึงเมืองไต่บาดาลของตนนั้น ก็ปรากฏว่าได้มีปีศาจร้ายกำลังทำ
การก่อกวนพวกพ้องบริวารและเมืองของ ตัวเองอยู่ " หงอคง " เมื่อ
เห็นดังนั้นก็ให้เป็นโมโหอย่างมาก...จึงได้ตั้งชนที่อยู่บนตัวของตน
เป่าลงไป...แล้ว ชนของ " หงอคง " ที่ปลิวออกไป นั้นก็ได้กลายเป็น
ตัวแบ่งแยก ออกเป็นตัวของ " หงอคง " มากมายเป็นกองทัพ พวก
ตัวแบ่งแยกได้ลงไปต่อสู้ และปราบ พวกปีศาจร้ายได้จนสำเร็จและ
แพ้อราบคาบแทน " หงอคง " เลยทีเดียว...

เมื่อปราบปีศาจร้ายได้แล้ว " หงอคง " ก็กลับมาอาศัยอยู่กับ
พวกบริวารของตนอย่างสงบสุขอีกครั้งหนึ่ง แล้วจากนั้นไม่นาน
" หงอคง " ก็ได้ยินข่าวว่าที่เมืองบาดาลมีอาวุธวิเศษ จึงดำน้ำลงไป
ขออาวุธกับเจ้ามังกรเจ้าสมุทรแต่ก็หาที่ถูกใจและแข็งแรงไม่ได้จึง
ไปแย่งเอาเสาค้ำยังวังไต่บาดาลมาเป็นไม้กระบองกายสิทธิ์
กระบองกายสิทธิ์อันนี้มีความสามารถเป็นพิเศษหลายอย่าง
สามารถยืด ให้ยาวจนสูงขึ้นไปถึงบนฟ้าได้ และยังสามารถหด
ให้สั้นจนเหลือเล็กนิดเดียวพกไปไหน ๆ มาไหนได้สะดวก และ
ที่สำคัญเมื่อถูกแกว่งไปมาแล้วนั้น พวกปีศาจ,มนุษย์และสัตว์ทั้ง
หลายจะกลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ และจะยอมสยบก้มหัวให้ทันที
เมื่อมีของดีเป็นเจ้าของ แล้ว " หงอคง " ก็ยิ่งบ้าอำนาจกำเริบ
มากขึ้นไปอีก เพราะ ไม่ว่า " หงอคง " จะออกไปปรากฏตัว
ในที่ไหนก็จะแกว่ง กระบองวิเศษอันนั้นออกหน้าก่อนอยู่เสมอและ
ตลอดเวลาไม่เลือกสถานที่ไม่ว่าในที่แห่งใด ทุกคนจึงต้องยอม
สยบ และก้มหัวให้อยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน ให้เป็นที่เดือดร้อน
ไปทั่วทุกหัวระแหง เอาเลยทีเดียวก็น่าได้

เมื่ออาระวาดบนโลกมนุษย์จนหมดสนุกแล้ว " หงอคง " ก็ใช้

กระบอกกายสิทธิ์ยึดจนสูงขึ้นไปสู่สวรรค์ แล้วเลยโลด กระโดด
ขึ้นไปอาระวาดอวดเบ่งบารมี ที่บนสวรรค์เข้าให้เสียอีกด้วย
เทพเจ้าทั้งหลายให้เป็นเดือตร้อนอยู่ไม่เป็นสุข ไปทั่วทุกองค์ไป
ร้อนถึงผู้เป็นกษัตริย์" เทพเจ้าเง็กเขียน ฮ่องเต้ " เจ้าแห่งสวรรค์
ซึ่งเฝ้ามองและเพ่งดู " หงอคง " อยู่ตลอดเวลามานานแล้ว
และเห็นว่า " หงอคง " คงจะมีเวลาว่างมากไปกระมัง จึงเที่ยว
ออกอาละวาดมากขึ้นอย่างนี้เข้าทุกวัน จึงออกคำสั่งให้ " หงอคง "
ขึ้นมาอยู่เสียบบนสวรรค์และได้มอบหน้าที่ให้เป็นคนเลี้ยงม้าของ
สวรรค์เสียให้รู้แล้ว รู้รอดไป " เทพเจ้าเง็กเขียน ฮ่องเต้ "
เจ้าแห่งสวรรค์ คิดว่าเมื่อมีงานและหน้าที่ทำ " หงอคง " คงจะ
สงบลงได้ แต่ที่ไหนเล่า " หงอคง " เมื่อโดนมอบหน้าที่ให้ เป็น
แค่คนเลี้ยงม้าและแต่ถึงแม้ว่าจะเป็นถึงม้าที่อยู่บนสวรรค์นี้ก็ตาม
เถอะ " หงอคง " ก็ให้เป็นโมโหอย่างที่สุด จึง อาละวาดแผลงฤทธิ์
และฆ่าม้าทุกตัวตายเสียจนหมดคอกเลยทีเดียว " เทพเจ้าเง็กเขียน
ฮ่องเต้ " เจ้าแห่งสวรรค์ จึงเกิดพิโรธขึ้นมาจริง ๆ และได้ออก
คำสั่งให้เทพบุตรผู้เป็นพระราชโอรสสวรรค์ "นาจา" ออกไปตาม
จับและให้ นำตัว " หงอคง " มาลงโทษเสียให้เข็ดหลาบและสาสม
กับการกระทำอันชั่วร้ายนั้นให้จงได้

ที่นี้ก็เลยจำต้องเกิดศึกหนักขึ้นระหว่างเทพบุตรราชโอรส "นาจา"
กับ " หงอคง " เข้าให้อย่างไม่มีทางสักเสียงได้เสียแล้ว เมื่อ "นาจา"
ได้ตาม " หงอคง " มาจนทันก็ได้แปลงร่างเป็นเสือลายพาดกลอน
ตัวใหญ่หมายเข้าปะทะ แต่ " หงอคง " ก็มีคาถาอาคมที่ได้ร่ำเรียนมา
จากฤๅษีผู้เป็นอาจารย์มากโขอยู่ จึงได้แปลงร่างเป็นสิงห์โตแล้วคำราม
ขึ้นอย่าง น่ากลัวเสียงดังก็ก้องสนั่นไปทั่วทั้งสวรรค์ คือไม่ยอมแพ้
และลดละให้เลยสักนิดเดียว และก่อนที่สวรรค์จะต้อง พินาจพัง
ทลายเสียหายลงไปมากกว่านี้ และด้วยลึงที่บ้าอำนาจมากตัวหนึ่ง
ตัวนี้เพียงตัวเดียวเท่านั้น...นั่น ก็เกิด อัศจรรย์ขึ้นมา อย่างกระทันหัน

เพราะอยู่ ๑ ก็เกิดแสงเรืองรองขึ้นมาและบรรดาสามีมีสว่างจ้าขึ้นที่
ขอบฟ้า แล้วตรงนั้น องค์ " โพธิสัตย์ " (พระพุทธเจ้า) จึง
ออกมาปรากฏกายขึ้นเพื่อหมายจะยับยั้งเหตุการณ์ที่ร้ายแรงอันนี้ไว้
นั่นเอง

องค์ " โพธิสัตย์ " (พระพุทธเจ้า) ได้บอกกับ " หงอคง " ว่า
" หงอคง ... ถ้าเจ้าอยากจะมีอำนาจเหนือใคร ๑ ทั้งหมดให้ ได้แล้วละก็
ก่อนอื่นเจ้าก็ลองเหาะออกไปให้พ้นจากอุ้งมือของตถาคต ออกไปให้ได้
เสียก่อนสิ " หงอคง ... จึงตอบ " โพธิสัตย์ " ไปอย่างสุดแสนที่จะ
จงหองว่า " ฮ่า ๆ ๆ ไม่ ต้องออกไปแค่พ้นอุ้งมือของท่านแค่นี้หรอก
เดี๋ยวจะ เหาะไปให้จนสุดขอบโลกเลยทีเดียวนะ ฮ่า ๆ ๆ ๆ " ว่าแล้ว " หงอคง "
ก็สั่งให้ " ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " ยานคู่ชีพให้เหาะและ พาไปที่สุดขอบโลกทันที
" ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " พา " หงอคง " เดินทางมา ไกลมากโขอยู่ และยัง
เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ เพราะไม่มีที่ท่าว่าจะหาที่สุดขอบโลกได้เลยสักที
แต่เมื่อเหาะพามาได้ไกลมากพอดู " หงอคง " ก็แลเห็นมีเสาปักอยู่ 5 ต้น
เสาทั้ง 5 ได้ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าลิบ ๆ นั่น

หงอคง ... ด้วยความดีใจและเข้าใจผิดคิดว่า... เสาทั้ง 5 ต้นนั้นคือจุดที่
กำหนดบอกถึงที่สุดขอบโลกอย่างแน่นอนเพราะ ว่ามันคิดวาก็เหาะมาไกล
มากแล้วด้วย... จึงด้วยความดีใจว่าตนต้องชนะแน่แล้วนั่นเอง และเพื่อ
ความรอบคอบ มัน จึงเข้าไปเขียนชื่อของตัวเองไว้เป็นที่ระลึกด้วยว่า
" หงอคง " หมายถึงเป็นหลักฐานอ้างอิงกับ " โพธิสัตย์ " ได้
และได้เหาะย้อนกลับมาที่เดิมอีกครั้ง... แต่ว่า " โพธิสัตย์ "
นั้นท่านมิได้เอ่ยว่าอันใดทั้งสิ้น.. เพียงแต่แค่ยก พระหัตถ์ของพระองค์
ขึ้นให้ " หงอคง " ดู... และที่นี้ พระหัตถ์ของพระองค์นั้นได้มีอักษรคำว่า"
หงอคง " ที่ หงอคง ได้ เขียน เอาไว้ปรากฏให้เห็นอยู่ แล้วก็ไม่ต้อง
บอกอะไรก็รู้อยู่แก่ใจว่า...ไม่ว่า " หงอคง " จะเหาะออกไปให้ไกลแค่ไหน ?

มันก็ยังไปไม่ได้ไกลสักแคไหนเลยสักนิด...ยังคงบินเหาะอยู่แค่แต่ในบริเวณ
หรือในพระหัตถ์ของ "โพธิสัตย์" แค่นั้น อย่างเดียวเอง.....

" หงอคง " เหมือนจนแต้มที่จะโต้เถียงกับองค์ " โพธิสัตย์ " ยอมรับ
ผิดและยอมพ่ายแพ้ไปโดยปริยาย " เจ้าคิดการใหญ่และหมายก่อความ
สงบสุขให้ทุกคนและทุกสิ่งทุกอย่างทั้งในโลกมนุษย์และโลกสวรรค์นั้นได้รับ
ความเดือด เนื้อร้อน ใจมาเป็นเวลานานทีเดียว เจ้าต้องได้รับโทษ หงอคง !!!
เราขอสาปให้เจ้าได้ถูกจองจำ และกักขังเจ้าไว้ที่ใต้หินที่ภูเขา โโกเคียว เป็น
เวลานาน 500 ปี แล้วเมื่อนั้นเจ้าจะพ้นโทษโดยจะได้รับความช่วยเหลือจาก
พระตถาคตผู้เดินทางผ่านมอญหนึ่ง จำไว้นะ หงอคง เจ้าจะพ้นโทษเอาได้
ก็ต่อเมื่อได้พบกับพระตถาคตองค์นั้น " โพธิสัตย์ " จึงได้สาปและได้จองจำ
" หงอคง " ไว้ที่ใต้หินที่ภูเขา " โโกเคียว " ในแต่กาลบัดนั้น ...

แล้วจากวันนั้นมาวันเวลาก็ได้ผ่านมานานถึง 500 ปี แล้ววันหนึ่ง ที่เป็นวัน
ที่ " หงอคง " รอคอยด้วยเวลาอันยาวนานก็มาถึง..เพราะได้มีพระตถาคตองค์
หนึ่ง จำเป็น ที่จะต้องเดินทางผ่านมอญนั้นเข้าพอดี เป็นตามคำที่ "โพธิสัตย์"
ได้เคยบอกเอาไว้ ตอนก่อนที่หงอคงจะโดนสาป จริง ๆสมดังคำที่
ทรงทำนายไว้ตอนนั้นเลย

พระตถาคตองค์นี้คือ " พระถังซำจั๋ง " ท่านได้รับมอบหมายให้เดินทางไป
" ชมพูทวีป " คือ (ประเทศอินเดีย ในปัจจุบันนี้) เพื่อไปอัญเชิญพระไตรปิฎก
ในระหว่างเดินทางนั้นท่านจำเป็นที่จะต้องผ่าน มาทางภูเขาโกเคียวและได้มาพบ
และเห็น " หงอคง " เข้า เมื่อ หงอคง เห็น พระถังซำจั๋ง ยืนสงบและดูมองมัน
อยู่ จึงด้วยความ ดีใจ จึงร้องขอความช่วยเหลือทันที " ข้าเกลียดและเบียดเบียน
อยู่ใต้หินนี้ เหลือเกินแล้ว..ก็อยู่มาตั้ง 500 ปีแล้วนี้ ได้โปรดเกิดหลวงพ่
ช่วยปลดปล่อยข้าด้วยเถิดแล้วข้าจะยอมเป็นบริวารติดตามไปทุกหนทุกแห่ง
กับท่าน เพื่อปกป้องคุ้มครองท่านให้พ้นจากอันตรายเป็นการตอบแทน

โปรดช่วยลิงที่นางสสารดาตำ ๑ตัวหนึ่งด้วยเถิด..หลวงพ่อก"

พระถังซัมจั๋ง จึงได้สวดมนต์ขึ้นและทำลายหินที่กักขัง " หงอคง " ให้... หงอคง
จึงได้ออกมาเป็นอิสระอีกครั้ง หลังจากที่ถูกลงจำมานานหลายร้อยปี และเมื่อมัน
ได้เป็นอิสระแล้ว " ฮ่า ๆ ๆ ๆ เป็นอิสระแล้วนี่ ที่นี่ก็ เป็นที่ของข้าหละ !! " มันรีบทำท่า
ที่จะฉิวปากเพื่อหมายที่จะเรียก " ก้อนเมฆกายสิทธิ์ " ยานพาหะคู่ชีพ ให้ออกมา
รับหมายที่จะหนีและไม่ทำ ตามสัญญาตามสันดานขี้โกงของมันทันที
แต่ พระถังซัมจั๋ง นั้นรู้ทันเสียก่อน จึงได้สวดมนต์ขึ้นมามากครั้ง
แล้วก็ใน ฉับพลันนั้นอยู่ ๆ ที่ขมับของ หงอคง ก็เกิดมีอาการ
บิปรัดขึ้นมาเหมือนมีเชือกรัดอยู่จนแน่น มันได้รับความเจ็บปวด
และ ทรมานอย่างแสนสาหัส จนถึงกับลงไปนอนร้องและดิ้นพลาด ๆ
อยู่ตรงพื้นที่ยืนอยู่นั้นทันที " โอ้ย...ช่วยด้วยเจ็บเหลือเกิน " หงอคง
ร้องลั่น...แล้วยิ่งไปกว่านั้นอยู่ ๆ ที่ตรงขมับของ " หงอคง " ที่เหมือนมีเชือก
รัดอยู่นั้น ก็กลับกลายเป็นมีมงกุฎทองคำครอบไว้อยู่แทน แล้วยังแถมบิปรัดเข้ามา
บิปรัดเข้ามาจนขมอมองของมัน เกือบจะแตก ออกเป็นเสี่ยง ๆ เสียก็ไม่ปาน
หงอคง ให้เป็นเจ็บปวดทรมานจนสุดที่จะทนต่อไปได้ไหว จึงได้ด่าลีดดา
เหลือกพูดอ้อน วอนขึ้น แบบจนมุมและจนหนทางว่า " พอเถอะ ๆ จะไม่คิด
หนีอีกแล้วหละหลวงพ่อกหยุดเถอะข้าเจ็บปวดเหลือเกิน " พระถังซัมจั๋ง จึงได้
ถอนมนต์ออกให้แล้วความเจ็บปวดทั้งหมดก็ละลายหายไปอย่างเป็นปริตทั้ง
และหน้าอัศจรรย์ เลยกี่เดียว

แล้วจึงเป็นด้วยการละฉะนี้เอง " หงอคง " จึงได้กลายเป็นบริวารและออก
ร่วมเดินทางไปกับ "พระถังซัมจั๋ง" มาตั้งแต่บัด นั้นเมื่อทั้งสองเดินทางมา
ถึงหมู่บ้านหมู่บ้านหนึ่งก็ได้มีบิดาซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้านของที่นี่ผู้หนึ่ง
เมื่อเห็น พระถัง ซัมจั๋ง ซึ่งเป็นพระเฒ่า ก็ตรงเข้ามาว่าให้ร้องขอความ
ช่วยเหลือและเล่าว่า " ตี๋อ บ้วยกาย " ซึ่งเป็นปีศาจหมู นั้น ได้ทำการลักพา
ตัวลูกสาวของตนไปกักขังไว้ที่ปราสาทของมันเพื่อจะเอาเป็นเจ้าของ

"ได้โปรดเถิด ...หลวงพ่อกุณช่วยลูกสาวของข้าด้วยเถิด เจ้าตือป้วยกาย
มันช่างหักหาญหัวใจลูกสาวของข้าน้อยอย่างเหลือเกิน ฮือ ฮือ ฮือ"

" หงอคง " รีบตอบรับว่าจะจัดการปราบ ปีศาจ " ตือ ป้วยกาย "

ให้กับหัวหน้าหมู่บ้านคนนั้นทันที...เมื่อ " หงอคง " ไปถึงที่ปราสาทของ

"ตือ ป้วยกาย " นั้นได้มีประตูอันใหญ่มาสร้างขวางกั้นอยู่ " หงอคง "

จึงสั่งให้ กระบอง กายสิทธิ์นั้นยาวและใหญ่ขึ้น แล้วได้ใช้ตีพังประตูปราสาท

จนแยกออกเป็นสองท่อนแล้วโจนทยานเข้าไปข้างใน ทำการช่วยเหลือลูกสาว

ของหัวหน้าหมู่บ้านได้จนสำเร็จ "ตือ ป้วยกาย" ที่โดน " หงอคง " ตีเสีย

จนหนาวด้วย ไม่กระบองกายสิทธิ์ ในขณะที่ทำการต่อสู้กันนั้น ก็จำต้อง

ยอมแพ้และยอมสยบให้กับ " หงอคง " และขอออกร่วมเดิน ทางไปกับ

" พระถังซัมจั๋ง " ด้วยอีกตน..." ขอข้าเป็นบริวารติดตามท่าน ไปด้วยเถิด"

แต่เดิม "ตือ ป้วยกาย" คือ "อดีตขุนศึกเทียนโพง" เผ่าประตูสวรรค์ แต่ไปหลง

รักกับนางฟ้าจึงถูกลงโทษจากสวรรค์ให้มาเกิดเป็นครึ่งคนครึ่งหมู จะใช้กรรม

หมดก็ต่อเมื่อช่วยพระถังซัมจั๋ง

" พระถังซัมจั๋ง " จึงโชคดีได้ "ตือ ป้วยกาย" เป็นบริวารร่วมเดินทางไป

ด้วยอีกตนแล้วทั้งสามก็ได้เดินทางกัน ต่อไปเมื่อมาถึงแม่น้ำสายใหญ่สายหนึ่ง

และทั้งสามจำเป็นที่จะต้อง ข้ามฟากผ่านแม่น้ำสายนี้ไปด้วยนั้น อยู่ ๆ น้ำใน

แม่น้ำสายนั้นก็บรรดาลเกิดเป็นน้ำวนขึ้นมาอย่าง กระทันหันแล้ว ปีศาจ "ซัวเจ๋ง"

ก็ออกมาปรากฏกายขึ้นตรงหน้ามันเป็นเจ้าของ แม่น้ำสายนี้และถ้าใครจะผ่านไป

จะต้องได้รับอนุญาตจากมันเสียก่อน "ซัวเจ๋ง" ตะโกน ถามด้วยเสียงอันดังว่า

" ที่อยู่ตรงนั้นนะ...พวกเจ้าเป็นใครกัน ? ไม่รู้หรือยังไม่ว่า ถ้าอยากข้าม

ฟากผ่านแม่น้ำสายนี้แล้วละก็ จะต้องได้รับอนุญาตจากข้าเสียก่อน ฮ่า ฮ่า ฮ่า

เข้าใจไหม!!!" หงอคง " จึงตอบกลับไป อย่าง โมโหว่า " หนวกหู อ้ายปีศาจร้าย!!!

พวกข้าจะเป็นใครก็ได้ จะข้ามฟากผ่านไปซะอย่าง ไม่จำเป็นจะต้องไป ขอ

อนุญาตจากใครให้เหนื่อยและเปลืองน้ำลายหรือก๊วย เจ้าจะทำไม? "

ปีศาจ "ซัวเจ๋ง" เมื่อได้ฟังดังนั้นก็โมโหและตั้งป้อมต่อสู้ไม่ยอมให้ผ่านและ

ข้ามฟากไปได้อย่างง่าย ๆ มันได้กวมน้ำจนเกิดเป็นน้ำวนขึ้นลูกใหญ่ด้วย

ความโมโหอย่างสุด ๆ ของมัน..." หงอคง " กับ " ตี๋ ป่วยกาย " จึงต้อง
รวมพลังช่วยกันลงไปทุบตีปีศาจ "ซัวเจ๋ง" เสียจนนุ่มนวมงอมพระรามและ
ยอมสงบให้อย่างราบคาบ เพราะสู้พลังต่อไปไม่ไหวแล้วนั่นเอง เมื่อปีศาจ
"ซัวเจ๋ง" ได้ฟังความและรู้ถึงสาเหตุที่ว่าทำไม " พระถังซัมจั๋ง " ถึงจำเป็น
จะต้องข้ามฟากผ่านแม่น้ำสายนี้ไปนั้นแล้ว มันจึงเกิดศรัทธาและขอร่วมเป็น
บริวาร ขอ ร่วมออกเดินทางติดตามไปด้วยอีกคนหนึ่ง

ด้วยการที่จะเดินทางไป " ชมพูทวีป " นั้นเป็นระยะทางที่ไกลและจำเป็นจะ
ต้องใช้เวลาานมาก และในระหว่าง เส้นทางที่จำเป็นจะต้องผ่านไปนั้น ก็มัก
จะต้องมีพวกปีศาจร้ายนานาชนิดออกมาขัดขวางการไปอัญเชิญพระไตรปิฎก
ของ " พระถังซัมจั๋ง " นั้นอยู่เนือง ๆ และเกือบจะตลอดทางเลยก็ว่าได้ และ
อีกอย่างด้วยในหมู่พวกปีศาจทั้งหลายนั้นมีความเชื่อถือกันว่าถ้าพวกมันตัวใด
โชคดีได้กินหัวใจของ " พระถังซัมจั๋ง " เข้าไปแล้ว จะได้มีชีวิตที่เป็นอมตะ
ไม่มีการตาย แล้วยังแถมจะมีฤทธิ์มากขึ้นกว่าเดิมเพิ่มอีกหลายเท่า พวก
ปีศาจเหล่านั้นจึงคอยที่จะหาโอกาสมาลักพาตัว " พระถังซัมจั๋ง " ไปเพื่อ
กินหัวใจกันอยู่ตลอดเวลาเลยทีเดียว วันหนึ่งได้มีปีศาจ "แมงมุม" แปลงกายเป็น
ผู้หญิงสาวออกมาปรากฏกายต่อหน้าแล้วเข้า แสดงการยั่วยวน " พระถังซัมจั๋ง "
หมายจะยับยั้งการเดินทางนั้นเสีย แต่ปีศาจตนนั้นก็ไม่สามารถที่จะลวงตาและ
ตบตาของ " หงอคง " ได้ " หงอคง " จึงได้ใช้ไม้กายสิทธิ์นั้นตีผู้หญิงนางนั้น
อย่างกระทันหันเสียจนสลบ ด้วย " พระถังซัมจั๋ง " ยังมองไม่รู้และดูไม่ออก
ว่าสตรีนางนั้นซึ่งมันก็เป็นปีศาจร้ายจริง ๆ อย่างที่ " หงอคง " เข้าใจและมอง
เห็น " พระถังซัมจั๋ง " จึงดูและต่อว่า " หงอคง " เอาให้อย่างหนัก " อะไรกัน
" หงอคง " เขาเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอแล้วยังมีได้ ทันกระทำอะไรที่ร้ายแรงขึ้น
มาเลยสักอย่าง ทำไมเจ้าถึงทำรุนแรงกับคนที่อ่อนแออย่างนี้เล่า ? หรือ "หงอคง"
ก็ได้ เถียงออกไปว่า " ก็มันคนที่ไหนละหลวงพ่อ มันเป็นปีศาจร้ายแปลงร่างมานะ"

พูดบอกให้แล้วก็ไม่เห็นจะมีที่ท่าว่า" พระถึง ชัมจิ้ง" จะเห็นด้วยและเชื่อตนเอง
" หงอคง " เลยนึกโมโหขึ้นมาจึงผิวปากเรียกก่อนเมฆกายสิทธิ์ ให้มารับแล้วเหาะ
หนีกลับไป ภูเขาโคเกียวเสียแต่บัดนั้นเลย แต่เมื่อ" หงอคง " ได้ย้อนกลับมาที่
เขาโกเกียว และจำเป็นต้องอยู่ตัวคนเดียว ก็ให้เป็นหงอยเหงาเศร้าใจอย่างยิ่ง
เพราะจริง ๆ แล้วนั้น " หงอคง " ยังคงมีความต้องการและมีศรัทธาอย่างมาก
ที่จะร่วมออกเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกกับ" พระถึงชัมจิ้ง " อยู่ แล้วตรงนั้น
" ตือ ปวยกาย " ก็ออกมาปรากฏตัว มันวิ่งหน้าตื่นเข้ามาหาแล้วระล่ำระลัก
บอกความอย่างรีบร้อนด้วยน้ำตานองหน้าว่า " หงอคง แยกแล้วหละ เร็ว ๆ เกิด
เกิดเรื่องใหญ่กับอาจารย์แล้ว เร็ว ๆ ตามข้า กลับไปเดี๋ยวนี้เลย เร็ว ๆ เข้าเถอะ ฮือ ๆ ๆ ๆ "
ความเป็นด้วยว่า" พระถึงชัมจิ้ง " ได้โดนปีศาจร้ายที่มีความสามารถใช้คาถา
อาคมซึ่งเป็นมนต์ดำ และได้สาปให้ได้ กลับกลายเป็นเสือลาดพลาดกลอนไป
เสียแล้ว " หงอคง " เมื่อรู้ความแล้วจึงรีบเดินทางไปกับ" ตือ ปวยกาย "
อย่างรีบ ร้อน และได้จัดการเข้าปราบเจ้าปีศาจร้ายตัวนั้นได้สำเร็จ เมื่อเจ้า
ปีศาจร้ายได้ตายลงแล้ว " พระถึงชัมจิ้ง " ก็ได้กลับคืนร่างมาสู่ ร่างเดิมทันที
"ชอบใจเจ้ามาก " หงอคง " ที่ได้มาช่วยเหลือเราไว้ได้ทันท่วงที เพราะถ้าเจ้า
มาช้ากว่านี้แล้วละก็ เราอาจจะต้องกลาย เป็นเสือลาดพลาดกลอนไปตลอดชีวิต
เลยทีเดียว "

เมื่อ" พระถึงชัมจิ้ง " ได้กลับคืนร่างมาสู่ร่างเดิมแล้ว " หงอคง " จึงได้อัญเชิญ
ให้ออกเดินทางร่วมกันต่อไปอีกครั้ง และ ในช่วงเวลานั้นได้มีปีศาจน้ำเต้าเงินกับ
น้ำเต้าทอง ซึ่งมันทั้งสองได้รู้ข่าวมาว่า" พระถึงชัมจิ้ง " กับพวกบริวารกำลังจะ
เดินทางเพื่อไป อัญเชิญพระไตรปิฎก จึงออกมาดักรอเพื่อที่จะทำการขัดขวางเสีย
เมื่อขบวนของ " พระถึงชัมจิ้ง " ได้เดินทางผ่านมาถึง ที่ใกล้ ๆ กับที่พวกมันได้มา
ชุมนุมดักรออยู่นั้น แต่เจ้าปีศาจทั้งสองไม่สามารถที่จะทำอะไรและเข้าไปใกล้
" พระถึง ชัมจิ้ง " ได้เลย เพราะ" หงอคง " นั้นได้หมุ่นไม้กระบองกายสิทธิ์อยู่
ตลอดเวลา เจ้าปีศาจจึงจำเป็นต้องถอยออกไปคิด หาอุบายและวางแผนการ
มาใหม่อีกครั้ง แล้วต่อมาได้สักพัก ปีศาจน้ำเต้าเงินกับน้ำเต้าทองก็ได้ย้อนกลับ
มาอีกครั้ง คราวนี้มันได้ใช้ให้ปีศาจตัวหนึ่งแปลง กายเป็นชายแก่นั่งเป็นลมแล้ว

ให้ไปดักรอขบวนของ " พระถึงซัมจั้ง " อยู่ที่ข้างทาง เมื่อขบวนของ " พระถึงซัมจั้ง " ได้เดินทางมาถึงที่นั่นและได้เห็นชายแก่หนึ่งเป็นลมอยู่อย่างนั้น " พระถึงซัมจั้ง " นึกสงสารจึงออกคำสั่งให้ " หงอคง " ไปอุ้มชายแก่ ผู้นั้นแล้วให้แบกขึ้นหลัง เสีย " หงอคง " เมื่อได้รับคำสั่งก็หยุดหมุนไม้กระบองกายสิทธิ์แล้วตรงไปอุ้มชายแก่ผู้นั้นแบก ขึ้นไว้บนหลังทันที และเมื่อ " หงอคง " ได้เดินแบกชายแก่ผู้นั้นเดินตามขบวนมาได้สักพัก ชายก็ผู้นั้นอยู่ อยู่นิ่ง ๆ ก็ค่อย ๆ เปลี่ยน ร่างกลับกลายเป็น หินก้อนใหญ่อันหนักอึ้ง แล้วทับ " หงอคง " เอาไว้ได้ที่หินนั้นทันที เมื่อ " หงอคง " ต้องหมดอิสรภาพเพราะร่างกาย ขยับเขยื้อนไม่ได้แล้ว จึงเป็นโอกาสให้เจ้าปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจ น้ำเต้าทองตรงเขาไปลักพาตัว " พระถึงซัมจั้ง " กับพวกบริวารที่เหลืออยู่ทั้งหมดไป พวกมันเล่นยกขบวนขโมยไป พร้อมทั้งฆ่าขโมยยกไปทั้งขบวนที่เดินทางกันมาทั้งหมดเลยทีเดียว

ส่วนทางด้าน " หงอคง " นั้น เมื่อต้องโดนทับเอาไว้ด้วยหินอันหนักอึ้งอย่างนั้น จึงไร้อิสรภาพ ร่างกายขยับไม่ได้จึง หมดท่าได้แต่ส่งเสียงร้องครางอยู่ใต้ก้อนหิน ก้อนนั้นอยู่อย่างเดียว แล้วในบัดดลก็ได้มีเทพซึ่งเป็นเจ้าป่าได้ออกมา ปรากฏกาย และบอกกับ " หงอคง " ว่า " ย่า ย่า...อ้ายเจ้าปีศาจสองตัวนั้นมันชื่อเจ้าปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจ น้ำเต้าทอง ใคร ๆ ที่ผ่านมาแถว ๆ บริเวณนี้จะต้องโดนพวก มันก่อกวนทำร้ายเอาทุกรายไปนั่นแหละ ข้าจะช่วย ทำลายหินก้อนนี้ให้ แต่เจ้าต้องสัญญาว่าจะต้องตามไปกำจัดและปราบเจ้าปีศาจทั้งสองตัว ให้ข้าด้วย เป็นการตอบ แทนนะ เจ้าจะว่ายังไง " " หงอคง " ดีใจเหมือนสวรรค์ลงมาโปรดก็ไม่ปาน จึงตกลงรับปากกับเจ้าป่าว่าจะจัดการปราบเจ้าปีศาจร้ายทั้งสองตัวให้ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเจ้าป่าจึงร้ายมนต์ทำลายหินก้อนนั้นให้ในทันที เมื่อ " หงอคง " ได้กลับมาเมื่ออิสรภาพขึ้นมาก็ครั้งหนึ่งก็รีบเดินทางไปที่ปราสาทที่อยู่อาศัยของเจ้าปีศาจทั้งสอง ตามคำ บอกเล่าที่เจ้าป่าได้กรุณาบอกมาด้วยนั้นทันที เจ้าปีศาจน้ำเต้าเงินกับเจ้าปีศาจน้ำเต้าทอง รู้ตัวเสียก่อนว่า " หงอ คง " นั้นได้บุกตามและเข้ามาถึงปราสาทที่อยู่อาศัยของมันเสียก่อนแล้ว มันจึงออกมาแอบดักรอ เมื่อพอมันเห็น " หงอคง " กำลังเดินเข้าประตูเข้ามาแล้ว มันจึงได้ตะโกนเรียกชื่อของ " หงอคง "

ขึ้นด้วยเสียงอันดัง " โอ้ย ... อ้าย หงอคง ! " " หงอคง " เมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อตน ก็เผลอตัวขานตอบไปทันทีว่า " อะไร ! วะ " เท่านั้นเองพอเมื่อ สิ้นเสียงขานตอบ ร่างของ " หงอคง " ก็เหมือนโดนดูดเข้าไปในน้ำเต้าซึ่งเป็นอาวุธคู่ชีพของเจ้าปีศาจร้ายทั้งสองทันที มันสองตัวหัวเราะกันใหญ่ด้วยภูมิใจ " ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ อ้ายหน้าโง่ ดันเลือกขานรับออกมาได้ ง่าย ๆ น้ำเต้าของข้านี่ถ้า เรียกชื่อใครแล้วขานรับตอบมาละก็ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ โดนดูดเข้าไปจนหมดทั้งตัวเลยแหละ สมน้ำหน้า อ้ายหน้าโง่ สะใจข้า เสียจริง ๆ ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ เหอ ๆ ๆ ๆ ๆ " " หงอคง " เมื่อขณะที่กำลังถูกน้ำเต้าดูดเข้าไปจนเกือบจะหมดตัวอยู่รอมร่ออยู่นั้น ก็รีบแปลงร่างเป็นแมลงวันทันที แล้วบินหนีออกมาได้อย่างหวุดหวิด เมื่อบินออกมาตั้งหลักได้แล้ว และเห็นว่าเจ้าปีศาจทั้งสองตัวยังไม่ทันได้รู้ตัวว่า เหยื่อที่มันได้กำลังหัวเราะเยาะอยู่นั้นได้หลุดและหนีออกมาได้แล้ว และด้วยความไว " หงอคง " จึงตะโกนเรียกชื่อ ของมันทั้งสองกลับทันที " ย้า สวัสดิ์ปีศาจน้ำเต้าเงิน..ปีศาจน้ำเต้าทอง ! " ด้วยเจ้าปีศาจทั้งสองตัวกำลังเพลินจึง หลวมตัวตอบรับออกมาว่า " อะไร ! ...อะไร ! " และเท่านั้นเองเจ้าปีศาจทั้งสองตัวจึงโดนดูดเข้าไปอยู่ในน้ำเต้าของ ตัวเองแทน " หงอคง " ไปโดยปริยาย ด้วยประการฉะนี้เอง " หงอคง " เมื่อกลับคืนร่างสู่สภาพเดิมแล้วและได้เข้าไปช่วยปลดปล่อย " พระถังซัมจั๋ง " กับพวกพ้องของตนทั้งหมดให้เป็นอิสระให้แล้ว ทั้งหมดก็ออกเดินทางกันต่อไป เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางคือ " ชมพูทวีป " กันต่อไปอีก ครั้งหนึ่ง

และเมื่อเดินทางต่อมาจนถึงภูเขาสูงใหญ่ลูกหนึ่งที่ทั้งหมดจำเป็นต้องใช้เป็นเส้นทางผ่านไปนั้นเสียด้วย ก็ได้เกิดปรากฏว่าได้มีไฟแห่งนรกกำลังเผาไหม้ภูเขาลูกนั้นอยู่อย่างร้อนแรงและโชดช่วง " หงอคง " จึงจำเป็นต้อง เดินทางไปขอยืมพัดกายสิทธิ์จาก " นางพญาพัดทอง " ซึ่งได้มีไว้เป็นเจ้าของ เพื่อจะมาช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น อันนี้เสีย แต่พอ " หงอคง "

เดินทางมาถึงที่ปราสาทของ" นางพญาพัตทอง " แล้วและได้ออกปากขอ ยืมพัตกายสิทธิ์เพื่อไป ช่วยดับไฟนรกเข้าเท่านั้น" นางพญาพัตทอง " กลับโมโหจนเขียวขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยทันที " จะบ้าหรือ? ข้าไม่มี ทางให้ยืมหรอก กะอ้ายแค่งที่ต่ำต้อยอย่างเจ้า " ด่าและโมโหใส่อย่างเดียว ยังไม่พอ ยังแถมหยิบพัตกายสิทธิ์ มา โบกพัดใส่" หงอคง " จนกระเด็น ตามลมไปเสียไกลลิบเลยทีเดียว คราวนี้" หงอคง " จึงย้อนกลับมาใหม่ แล้วแปลงร่าง เป็นสามีของ" นางพญาพัตทอง " คือจ้าวแห่งปีศาจวูด ด้วยขอยืมกันดี ๆแล้วไม่ให้ก็จำเป็นจะต้องขึ้นใจเอากันแบบนี้เลยละ "หงอคง " เมื่อแปลงร่างแล้วก็เดินเข้าไปในปราสาท แล้วตะโกนเรียก ภริยาคือ" นางพญาพัตทอง " แล้วบอกว่า " ข้ากลับมาแล้ว...ร้อนจังวันนี้ หยิบพัตกายสิทธิ์มาให้ข้าด้วย เร็ว ๆ ร้อนเสียจริง ๆเลย " พอขณะที่" นางพญาพัตทอง " ได้ยื่นพัตกายสิทธิ์ให้ถึงมือของ" หงอคง " แล้ว ก็พอดีกับที่ผู้เป็นสามีตัวจริงคือ จ้าวแห่งปีศาจวูด ได้กลับมาที่ ปราสาทพอดี ความจริงแตก แต่" หงอคง " ได้พัตกายสิทธิ์มาไว้ในมือเสียก่อน แล้ว จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้นอยู่พักใหญ่ " หงอคง " ได้ใช้ พัตกายสิทธิ์ โบกพัดจนทั้งสองต้องกระเด็นออกไปเสียจน ไกลลิบ และต้องพ่ายแพ้ให้แก่ " หงอคง " ไปโดยปริยาย " หงอคง "ได้ย้อนกลับมา และได้มานำพัตกายสิทธิ์ไปโบก พัดไฟนรกที่กำลังเผาไหม้อยู่จนถึง สิ้นบิเกาครั้งเลยทีเดียว ไฟนรกจึงได้ดับลงได้อย่างสนิท และได้เดินทางข้ามผ่าน ภูเขาสูงนั้นไปได้อย่างปลอดภัย

และจากนั้นขบวนของ " พระถังซัมจั๋ง " และบริวาร ก็ได้เดินทางมาได้ จนถึง " ชมพูทวีป " และได้อัญเชิญพระ ไตรปิฎกกลับสู่ประเทศจีนได้ อย่างปลอดภัยตามจุดมุ่งหมายและหน้าที่อย่างสมบูรณ์ และพร้อมสำเร็จ ด้วยแรง ศรัทธาสนับสนุนของบริวารทั้งสาม ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นหรือจัด อยู่ในจำพวกของปีศาจก็ตาม อย่างน่ายกย่อง และน่าสรรเสริญที่สุด พระคัมภีร์หรือพระไตรปิฎกที่ได้อัญเชิญมาจาก" ชมพูทวีป " หรือ

ประเทศอินเดียนี้ เมื่อ " พระถังซำจั๋ง " ได้กลับคืนมาสู่ประเทศจีนแล้ว
ก็ได้ขออนุญาตพระราชารสร้างสถูปไว้ที่ " วัดใต้ชื่อเองยี่ " เพื่อเป็นที่
เก็บรักษาให้ปลอดภัย ในการก่อสร้างนี้เล่าลือกันว่า " พระถังซำจั๋ง "
ท่านได้หาบและขนอิฐด้วยตัวของท่านเอง อีกด้วย สถูปนี้สร้างขึ้นตาม
แบบและรูปร่างเดิมเหมือนหรือเลียนแบบของเดิมของประเทศอินเดีย
ไว้อย่างครบถ้วน ในการเดินทางทั้งหมดสู่ " ชมพูทวีป " ของ " พระถังซำจั๋ง "
ครั้งนี้ ได้เล่าลือกันว่าต้องใช้เวลาทั้งหมดถึง๑๘ ปีเลย ที่เดียว
